

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

ΤΟ ΑΝΤΡΟ ΤΗΣ
ΛΕΥΚΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

● ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

“Αξαφνα ένα γιγάντιο κεφάλι βγαίνει έξω από τὰ κύματα — τὸ κεφάλι τοῦ πλησιόσαυρου. Τὸ τέρας εἶναι θανάσιμα πληγωμένο. Δὲ βλέπω πιά τὸ φοβερό του καθούκι. Μονάχα ὁ μακρὺς λαίμος τοῦ ὑψώνεται, πέφτει, ὑψώνεται πάλι, καμπυλώνεται καὶ μαστιγώνει τὰ κύματα καὶ πάλι στριφογυρνᾷ σὰν κομμένο σκουλήκι. Τὸ νερὸ τινάζεται σὲ μεγάλη ἀπόστασι. Φτάνει ὡς τὴ σχεδία μας καὶ μᾶς τυφλώνει. Σὲ λίγο, ὅμως, ἡ ἀγωνία τοῦ ἐρπετοῦ τελειώνει, οἱ κινήσεις του πιά γίνονται ἀργότερες, ἡσυχάζουν οἱ σπασμοὶ του κι' ὁ λαίμος τοῦ ἀπλώνεται ἀκίνητος στὰ ἡσυχασμένα νερά.

Τὶ ἀπόγινε ἄραγε ὁ ἰχθυόσαυρος; Ξανατρύπω-
σε στὴν ὑποβρύχια σπηλιά του ἢ θὰ ξαναπαρου-
σιαστῇ πάλι στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας;

Τετάρτη, 19 Αὐγούστου: Εὐτυχῶς ὁ ἄνεμος φυσοῦσε δυνατὰ καὶ μᾶς βοήθησε νὰ φύγωμε γρήγορα ἀπὸ τὸ θέατρο τῆς πᾶλης. Ὁ Χάνς βρίσκει πάντα στὸ τιμόνι. Ὁ θεῖος μου, ποῦ γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε ξεχάσει τὶς σκέψεις του, κυττάζοντας τὰ δυὸ τέρατα, ἄρχισε πάλι νὰ δυ-
βίζει τὸ βλέμμα του στὴ θάλασσα, νευριασμένος κι' ἀνυπόμονος.

Τὸ ταξίδι μας ἐξακολουθεῖ τώρα μονότονο. Κα-
λύτερα πάλι ἢ μονοτονία ἀπὸ τὸν χρεσινὸ κίν-
δυνο.

Πέμπτη, 20 Αὐγούστου: Προχωροῦμε μὲ ταχύ-
τητα 3½ λεύγες τὴν ὥρα.

Παρασκευή, 21 Αὐγούστου: Ὁ ἄνεμος εἶχε
δυναμώσει καὶ μᾶς ἀπομάκρυνε γρήγορα ἀπὸ τὸ
νησί “Αἶελ. Τὰ μουγκρίσματα ἐσθθσαν σιγά-
σιγά. Ἡ ἀτμόσφαιρα γεμίζει ἀτμούς, τὰ σύν-
νεφα χαμηλώνουν. Τὸ φῶς μὲ δυσκολία μπορεῖ νὰ
διαπεράσῃ τὰ πυκνὰ σύννεφα καὶ νὰ φτάσῃ ἴ-
σαμε τὴ σχεδία μας.

Νοιώθω περίεργη ταραχὴ καὶ συγκίνηση, κά-
ποια καταγίδια μᾶς πλησιάζει. Τὰ στρουγγυλὰ
σύννεφα ἔχουν σωριαστῇ κατὰ τὸ νότο κι' ἔχουν
πᾶρι τερατώδεις μορφές. Ὁ ἀέρας εἶναι βα-
ρὺς κι' ἡ θάλασσα ἡσυχῇ.

Στὶς 10 τὸ πρωὶ τὰ συμπτώματα τῆς κα-
ταγίδας εἶναι φανερότερα. Δὲ θέλω νὰ πιστέψω
τὸ φοβερό κίνδυνο, ποῦ κρέμεται ἀπὸ πάνω μας
κι' ὅμως, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ψιθυρίζω:

— Θάχωμε καταγίδια!

Ὁ καθηγητὴς δὲν ἀποκρίνεται. Δὲν εἶναι καθό-
λου στὰ καλά του, ἔχει νευριάσει νὰ βλέπῃ τὰς
μέρες τώρα ἀπέραντο τὸν ὠκεανὸ μπροστά
του. “Ακούσε τὰ λόγια μου καὶ σήκωσε τοὺς ὤ-
μους του.

Σιωπὴ ἀπόλυτη. Ὁ ἄνεμος κόπασε ὁλότელὰ
τώρα. Ὅλη ἡ πλάσι φαίνεται σὰ νεκρὴ καὶ δὲν
ἀναπνέει πιά. Στὸ κατάρτι μας λήμπουν κίχλας
οἱ φωσφορισμοὶ τῆς καταγίδας, τὸ πανὶ ἔπρεπε
δαρῇ. Ἡ σχεδία ἔμεινε ἀκίνητη, ἀνάμεσα σὲ θά-
λασσα πηχτὴ, ἀκύμαντη. Μὰ ἀφού δὲν προχωροῦ-

με πιά, γιατί νάχωμε τὸ πανὶ στὸ κατάρτι;

— “Ας κατεβάσωμε τὸ πανὶ! φώναξε: Ὑπάρ-
χει κίνδυνος!

— “Ὅχι, νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! φώναξε ὁ καθηγη-
τῆς. “Ας μᾶς ἀρπάξῃ, ὁ ἄνεμος, ἄς μᾶς πάρῃ ἡ
καταγίδια, νὰ δῶ πιά τοὺς δράκους τῆς ἀκρο-
γιαλίας!

Δὲν εἶχε τελειώσει τὰ λόγια του ὁ θεῖος μου
κι' ὁ ὀρίζοντας πρὸς τὸ νότο ἄλλαξε ὅψι ἀπτότο-
μα. Οἱ συμπυκνωμένοι ὑδρατμοὶ ἄρχισαν νὰ γί-
νονται βροχὴ, ὁ ἀέρας ξέσπασε σὲ καταγίδια. Φυ-
σᾷ ἀπὸ τὰ βαθύτερα μέρη τῆς σπηλιάς. Τὸ
σκοτάδι πλάκωνει. Μὲ δυσκολία μπορῶ νὰ πάρω
μερικές σημειώσεις. Ἡ σχεδία ἀνασηκώνεται,
πηδᾷ. Ὁ θεῖος μου πέφτει κάτω. Σέρνομαι κον-
τά του. Εἶχε πιαστῇ ἀπὸ ἓνα σκονίσι καὶ τὸν εἶδα
νὰ κοιτάξῃ μὲ χερὰ τὸ φρικαλέο θέαμα τῆς θύελ-
λας! Ὁ Χάνς μένει ἀκίνητος στὸ τιμόνι. Τὰ μα-
κρία του μαλλιά τὰ δένει ὁ ἄνεμος, μὰ τὸ
πρῶσωπό του εἶναι ἀπαθέστατο.

Τὸ κατάρτι μας ἀντέχει γερά. Τὸ πανὶ τεντώ-
νεται σὰ φούσκα ἐτοιμὴ νὰ σκάσῃ. Ἡ σχεδία
χύνεται πάνω στὰ μανιασμένα κύματα μὲ ἀπε-
ρίγραπτη ταχύτητα.

— Τὸ πανὶ! Τὸ πανὶ! φώναξε, γνέφοντας νὰ
τὸ κατεβάσωμε.

— “Ὅχι! φώναξε ὁ θεῖος μου.

— Νέυ! εἶπε κι' ὁ Χάνς, κουνώντας ἡσυχὰ τὸ
κεφάλι του.

Βροχὴ πέφτει πάνω μας σὰ βροντερὸς καταρ-
ράχτης. “Ακούγονται βροντές, οἱ ἀστραπὲς χαοά-
ζουν τὰ σύννεφα, οἱ κερανοὶ πέφτουν σὰν πυρί-
να φίδια ἀπὸ τὸν οὐρανόν. “Ὅλα τὰ μεταλλικὰ ἐρ-
γαλεῖα καὶ τὰ ὅπλα μας βγάζουν φωτιές. Θασ-
ρεῖς κι' ὅλη ἡ θάλασσα βράζει. “Εχουν θαμπωθῇ
τὰ μάτια μου ἀπὸ τὸ ἀστραφτερό φῶς, τ' αὐτιά
μου συντρίφηκαν ἀπὸ τὸν κρότο τῶν κεραυνῶν!
Πάνω τὸ κατάρτι καὶ τὸ αἰσθάνομαι νὰ λυγί-
σῃ τὸν ἄνεμό σὰν καλὰμι.

(Ἐδῶ τὸ ἡμερολόγιό μου γίνεται ἀτελέστατο.
Δὲν μπόρεσα νὰ πάρω παρὰ μερικές σημειώσεις
διαστικὰ, μηχανικὰ, μέσα στὴ θύελλα. Μὰ ὅσο
σύντομες κι' ἄσπερες κι' ἂν εἶναι ἔχουν ὅλη τὴ
συγκίνηση ποῦ με κυρίεψε καὶ μπορεῖτε νὰ κατα-
λάβετε τί δοκιμάσαμε τὶς φοβερὲς ἐκεῖνες ὥρες).

Κυριακὴ, 23 Αὐγούστου: Ποῦ δρισκώμαστε:
Ἡ σχεδία μας χύνεται πάνω στὴ μανιασμένη θά-
λασσα μὲ ἀμέτρητη ταχύτητα. Ἡ νύχτα ἦταν
τρομαχτικὴ. Ἡ θύελλα ὀργιάζει. Γύρω μας κρό-
τοι φοβεροὶ, βροντές, κερανοὶ. “Απὸ τ' αὐτιά
μας τρέχει αἷμα. Δὲν ἔμπορουμε ν' ἀνταλλάξωμε
μὴτε λέξι.

— Ποῦ πηγαίνομε; Ὁ θεῖος μου εἶναι ξα-
πλωμένος φαρδῶς, πλατύς στὴν ἀκρὴ τῆς σχε-
δίας. Ἡ θερμότητα διπλασιάζεται...

Δευτέρα, 24 Αὐγούστου: Ἡ θύελλα δὲν τε-
λειώνει. Εἴμαστε ἐξαντλημένοι ἀπὸ τὴν κούρασι.
Ὁ Χάνς, κατὰ τὴ συνήθειά του, μένει ἀπάθης.
Ἡ σχεδία τρέχει ἀκατάπαυστα νοτιοανατολικά.
Κάναμε πάνω ἀπὸ 200 λεύγες ἀπὸ τὸ νησί “Α-
ἶελ. Τὸ μεσημέρι ἡ σφοδρότητα τῆς καταγίδας
διπλασιάζεται. Εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ πια-
στοῦμε στερεὰ ἀπὸ τὴ σχεδία. Τὰ κύματα περ-
νοῦν ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας.

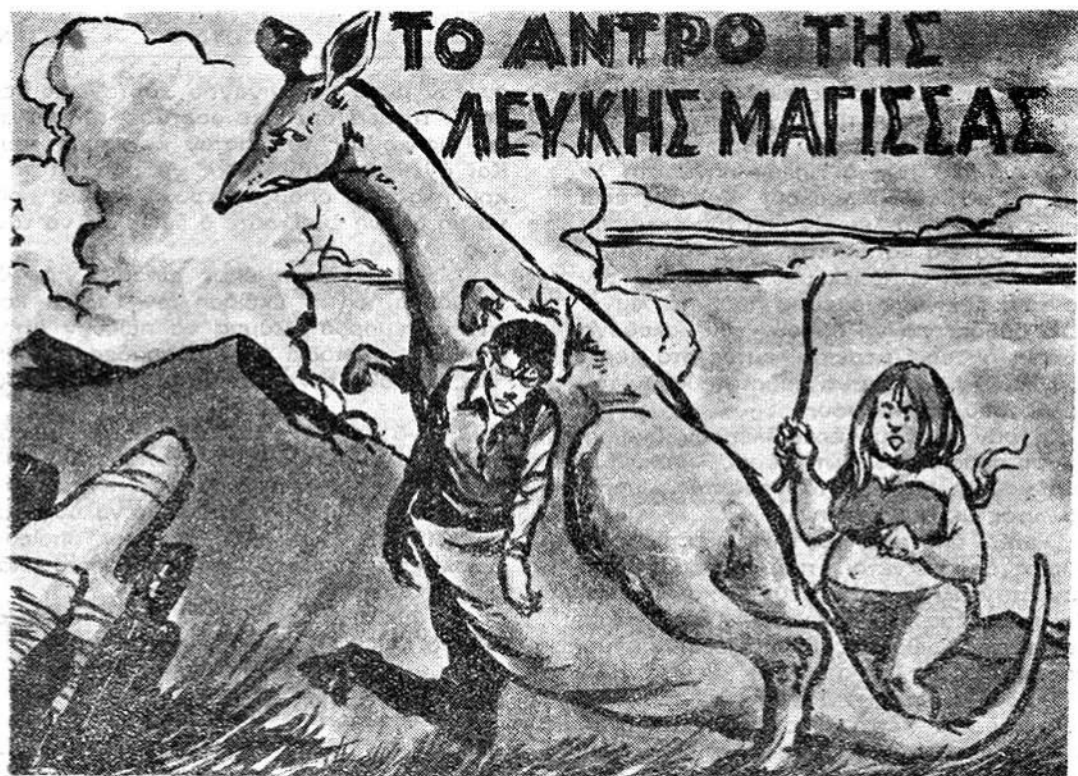
Τώρα καὶ 3 μέρες δὲν μπορέσαμε ν' ἀνταλ-
λάχωμε μὴτε λέξι. “Ανοίγουμε τὸ στόμα, κινούμε
τὰ χεῖλη μὰ κανένας ἦχος δὲ βγαίνει. Κι' ὅταν
ἀκόμη σκύβουμε ὁ ἓνας στὸ αὐτὶ τοῦ ἄλλου καὶ
μιλοῦμε, δὲν ἀκούμε τίποτα.

Ὁ θεῖος μου μὲ πλησίασέ. Ποόφερε μερικές
λέξεις. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶπε “Χαθῆκαμε”.

“Αποφάσισα νὰ τοῦ γράψω μερικές λέξεις: “Νὰ
κατεβάσω τὸ πανὶ;” Μοῦ γνέφει πὼς δέχεται.
Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὸ γνέψιμο καὶ τὸ
κατάρτι μαζί μὲ τὸ πανὶ ξεριζώθηκαν ἀπὸ τὴ
σχεδία, ὑψώθηκαν σὲ τεράστιο ὕψος κι' ἐξαφ-
νίστηκαν!

Τρίτη, 25 Αὐγούστου: Ξυπῶ ἀπὸ πολύωρη
λιποθυμία. Ἡ θύελλα ἐξακολουθεῖ. “Απὸ πάνω
μας αἱ ἀστραπὲς στροβιλιζοῦνται σὰ φίδια.

Βρισκόμαστε ἄραγε ἀκόμη στὴ θάλασσα; Ναι,

Το χαρτονένιο «Τέρας»!

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ έλικόπτερο πετάει με έκκωφαντικό θόρυβο πάνω από την πυκνή κι' άγρια βλάστηση της παρθένας Ζούγκλας.

Πιλότος, στο τιμόνι του, είναι μια νέα κι' όμορφη λευκή γυναίκα.

Πίσω στην ούρά του, κολλημένη σαν στρεϊνί, βρίσκεται η χοντρή κι' ανοικονόμητη Τσίχλ. Λίγο πιο μπροστά της και πάνω στο αεροσκάφος χοροπηδάνε, στριγγλίζοντας χαρούμενα, τρία χαριτωμένα πιθηκάκια. 'Ο Τέν, ή Τύ και ή Μπό.

Και νά: Ξαφνικά ή πόρτα του έλικόπτερου ανοίγει απότομα. Στο κατώφλι της, παρουσιάζονται ο Ταρζάν και ή Ζάμπα.

Για λίγες στιγμές μένουν ακίνητοι κι' άναποφάσιστοι. Κυττάζουν με φρίκη και δέος προς τα κάτω, τὸ τρομακτικό κενό που τούς χωρίζει από τὸ έδαφος.

Σχεδόν άμέσως αλλάζουν μια αποφασιστική ματιά συνεννοήσεως. 'Ενώ ταυτόχρονα κι' οί δυό, σαν από σύνθημα, κάνουν βουχα στο βάραθρο.

Όμως την ίδια στιγμή κάτι φοβερό κι' άνοητο γίνεται: Ένα τεράστιο μαύρο

δρνίο που παρακολουθούσε τὸ έλικόπτερο, χύνεται ίσια κατά πάνω στους δυό συντρόφους που πέφτουν στο κενό...

Μά για να παρακολουθήση ο άναγνώστης μας πιό άνετα τή συνταρακτική τούτη περιπέτεια, καλὸ θά ήτανε νά πάρουμε τὰ γεγονότα με τή σειρά που συνέβησαν...

Ό Ταρζάν, ο Ζαντόβ και ή Ζάμπα καταφέρνουν μ' έναν γέρο ίθαγενή της Ζούγκλας νά χωρίσουν τούς δυό σιαμαίους άδελφούς: Τὸν Χουάιτ και τὸν Μπλάκ.

Ό πρώτος, ύστερ' από άπόπειρα δολοφονίας που κάνει, δραπετεύει προς άγνωστον κατεύθυνσι.

Άμέσως και ο μαύρος Μπλάκ — που κι' αυτόν είχε άποπειραθῆ νά δολοφονήση ο κακούργος λευκός άδελφός του ζητάει νά τὸν ακολουθήση. Μιά άκατανίκητη και άνεξήγητη έλξη τὸν τραβάει προς αυτόν. Τοῦ είναι αδύνατο νά ζήση μακριά από τὸν άνθρωπο που ή φύσις θέλησε νά γεννηθοῦν ένωμένοι στίς ράχες.

Ό Ζαντόβ τὸν έμποδίζει νά φύγη. Όμως ο Ταρζάν, πιὸ πονηρός από τὸν «Έλληνα» τὸν άφίνει έλεύθερο νά πάη όπου θέλει. 'Ενώ ταυτόχρονα προστάζει τὸν Κακαράκ νά στείλῃ ξοπίσω του τὸν παπαγάλο Κουσκούς για νά τὸν ακολουθήση...

Έτσι και γίνεται: Ό Μπλάκ που, όπως λέει, άκούει μέσα του τή φωνή τοῦ Χουάιτ νά τὸν καλῇ κοντά του, προσανατολίζεται άμέσως. Και προχωρεῖ τρέχοντας προς τήν

κατεύθυνσι πού εκείνος είχε ακολουθήσει. "Ετσι, όταν κάποτε ξαναγυρίζει ο Κουσκός, τούς λέει με την ανθρώπινη στριγγή φωνή του πώς ο Μπλάκ πήγε στη λίμνη του «Τρελλού Δράκου». Και πώς εκεί έπεσε στα χέρια λευκών πού τον έκλεισαν σε μία θαθεία καταπακτή.

"Όλοι μαζί οι ήρωές μας, εκτός από τον Ζαντόβ, ξεκινάνε άμέσως προς τη λίμνη. "Οχι θέβαια για να σώσουν τον κακούργο Χουάιτ, αν είχε πέσει κι' αυτός στα χέρια των λευκών, μά για να προστατεύσουν τον καλόκαρδο αδελφό του.

Μά σαν φθάνουν εκεί βλέπουν ένα γιγάντιο πράσινο φολιδωτό τέρας. Ψαρεύει μ' ένα χοντρό καλάμι στα νερά της λίμνης, μιλώντας με ανθρώπινη λαλιά.

"Υστερ' από τραγικές ή κωμικές παρεξηγήσεις αποδείχνεται πως το τέρας αυτό δεν ήταν αληθινό. Μά ψεύτικο χαρτονένιο. Και πώς μέσα του βρισκόταν ένας λευκός μεσόκοπος άνθρωπος πού μιλούσε με μεγάλη φωνή.

Σχεδόν άμέσως ο Ταρζάν και η Ζάμπα πέφτουν στα χέρια μιας ομάδας λευκών ανθρώπων. "Ήταν ένα μεγάλο συνεργείο ξένης κινηματογραφικής εταιρίας πού είχε φθάσει στη Ζούγκλα για να γυρίσει μία έξωτική ταινία με τον τίτλο: «Το άντρο της λευκής μάγισσας».

"Ο σκηνοθέτης — ένας κακός και σκληρός άνθρωπος — μόλις αντικρύζει τον Ταρζάν και τη Ζάμπα ένθουσιάζεται. Βρίσκει πως αυτοί θα ήσαν ιδανικοί για να υποκριθούν τούς ρόλους των δυο πρωταγωνιστών της ταινίας του. Και παρά το ότι έχει φέρει από τον πολιτισμένο κόσμο ένα ζευγάρι άριστων ήθοποιών του κινηματογράφου, προτίνει στους ήρωές μας να παίξουν αυτοί στην ταινία. "Η Ζάμπα θα αντικαταστήσει την πρωταγωνίστρια στο ρόλο της «Λευκής Μάγισσας». Και ο Ταρζάν θα υποδυθώ στην ταινία το ρόλο του.... "Αρχοντα της Ζούγκλας.

"Ο Ταρζάν αρνιέται κατηγορηματικά την πρότασι του Σκηνοθέτη. Κι' όταν εκείνος πείθεται πως δεν μπορεί ούτε με το καλό, ούτε με τις απειλές να τον μεταπείσει, προστάζει τούς άραπάδες του να κλείσουν κι' αυτόν και τη συντροφισά του σε μία θαθεία καταπακτή. "Έκει πού έχουν θάψει ζωντανούς και τούς δυο, χωρισμένους τώρα, σιαμαίους αδελφούς : Τόν Χουάιτ και τόν Μπλάκ. Αυτούς πού έχει καλέσει ειδικό χειρουργό για να τούς ξαναενώση για να τούς χρησιμοποιήσει σαν φαινόμενο εις την ταινία του.

(Παραλείψαμε να θυμίσουμε στον άναγνωστή μας πως ο Κακαράκ κατάφερε να κτυπήσει στο κεφάλι, με μία πέτρα, τόν άγνωστο μεσόκοπο λευκό άνθρωπο πού βρι-

σκόταν μέσα στο γιγάντιο χαρτονένιο τέρας. "Υστερα τόν είχε φορτώσει στο θύλακα της κοιλιάς του πιστού καγκουρώ του. Και ανέθεσε στην Τσιλχ να πάν να τόν κρύψουν σε μία άπομερη κρυφή σπηλιά, πού να μη μπορεί εκεί, ούτε ο διάβολος να τόν ανακαλύψει).

"Ο σκηνοθέτης, όπως είπαμε, για να τρομοκρατήσει κι' έκδιση τον Ταρζάν και την πανέμορφη Ζάμπα να παίξουν στην ταινία, προστάζει τούς άραπάδες του να τούς ρίξουν στην καταπακτή του τρελλού Δράκου.

Κι' ενώ εκείνοι χύνονται να τούς άρπάξουν για να εκτελέσουν την προσταγή του άφέντη τους κάτι άναπάντεχο γίνεται.

Ξαφνικά, μέσ' από τούς μεγάλους και πυκνούς θάμνους, πίσω από τούς όποιους βρίσκονται, ένα παράξενο ανθρώπινο πλάσμα ξεπετάγεται:

— Σταθήτε!, φωνάζει. "Εγώ διατάζω έδω! (*)

Μία σατανική Γυναίκα

ΚΑΙ Ο ΚΑΚΑΡΑΚ — γιατί αυτό ήταν το παράξενο και κωμικοτραγικό πλάσμα πού είχε ξεπεταχτή από τούς θάμνους — συνεκίζει με τη βαρεία κι' αγέρωχη φωνή του, κυττάζοντας προκλητικά τόν σκηνοθέτη:

— Το λοιπόν, αδελφέ μου, άκου ν' ακούσης, καθότι την

στιγμήν ταύτην «άπηγορεύω» τούς όρους μου!

"Ο σκηνοθέτης, οί ήθοποιοί, οί τεχνικοί και οί άραπάδες άκόμη, κάνουν να γελάσουν βλέποντας τη σουβλερή μύτη, την τρίτριχη φαλάκρα, τα μεγάλα μυτερά παπούτσια και τόν άγαραμπο σουλούπι τού νεοφερμένου. "Όμως με τα πρώτα παρακάτω λόγια τού Κακαράκ, μένουν άναυδοί:

— Λυπούμαι, μάγκες, πλην όμως εύρίσκομαι εις την εύχάριστον θέσιν να σας πληροφορήσω ότι κατακρατώ εις χείρας μου αιχμάλωτον και δεμένον χεροποδαρηδόν, τόν αξιότιμον μάγκαν όστις έκρύπτετο έντός και έσωθεν τού χαρτονένιου τεράτου όπερ έφάρευν επί της λιμνός την χαρτονένιαν πέτροφον. Και όπερ έκραύγαζεν, τότε - τότε διά με-

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος της «ΖΟΥΓΚΛΑΣ» αριθ. 12 πού έχει τόν τίτλο: «Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΤΡΕΛΛΟΥ ΔΡΑΚΟΥ».

γαφώνου, ὡσπερ ἀνθρωπάκος, ὁ φουκαράς!
Καὶ προσθέτει ἀμέσως στὸν Σκηνοθέτη ἐκβιαστικά:

— Τὸ λοιπὸν σοὺ ἀπὸ νῦν ὁ γὰρ εὐρύω τοὺς φρουρὸς μου: Πρῶτον ν' ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι ὁ Ταρζανάκος καὶ ἡ Ζαμπίτσα! Δεύτερον: ἵνα βγοῦν ἀμέσως ἐκ τοῦ δάθους τῆς «καταπακτώδους» καταπακτῆς οἱ δυό... ξεσου-σασμαῖοι ἀδελφοί. Ἄπαξ, τὸ λοιπὸν, καὶ ὅθεν ἐπιουμβοῦν πάραυτα τ' ἀνωτέρω, θὰ κατα-σφάζω διὰ σφαγῆς καὶ ἀνεξόδως τὸν «ἀνθρωπάκο», καθότι... προσφέρομαι δω-ρεάν. Ὅλὲ!

Ἡ ξένη πρωταγωνίστρια καὶ ὁ πρωταγω-νιστὴς τῆς ταινίας ποὺ ὁ Σκηνοθέτης θέ-λει νὰ τοὺς παραγκωνίση, ἀντικαθιστῶν-τας τοὺς μὲ τὴ Ζάμπα καὶ τὸν Ταρζάν, ἀλ-λάζουν σιγὰ, μεταξὺ τοὺς, τὰ παρακάτω παράξενα λόγια:

— Ἄν πραγματικά ὁ Παραγωγὸς τῆς ται-νίας ποὺ βρισκόταν μέσα στὸ ψεύτικο τέ-ρας, πιάστηκε αἰχμάλωτος, τὴν ἔχουμε πο-λὺ ὀσχημα!, λέει ὁ ἡθοποιός.

— Δίκιο ἔχεις!, συμφωνεῖ ἡ ὁμορφὴ πρω-ταγωνίστρια ποὺ τὰ μάτια τῆς ἔχουν μιὰ κακιά, σατανικὴ ἔκφρασι.

Καὶ προσθέτει:

— Τότε ὁ Σκηνοθέτης θὰ εἶν' ἐλεύθερος νὰ κάνῃ ὅτι, θέλει. Καὶ φυσικὰ θὰ βάλῃ αὐ-τὸ τὸ ζευγάρι τῶν ἀγριανθρώπων νὰ παί-ξῃ στὴν ταινία....

— Σωστά. Μὰ εἶναι καὶ τὸ ἄλλο...

— Ποιό; ρωτᾷ ἡ πρωταγωνίστρια.

— Ὅ,τι ἂν λείψῃ ὁ Παραγωγός, θὰ λεί-φουν καὶ τὰ λεφτά του. Ὅποτε τὸ γύρισμα τῆς ταινίας σταματάει.

— Σύμφωνα. Μὰ τὸ σταμάτημα τῆς ται-νίας δὲν μᾶς ὀφελεῖ σὲ τίποτα...

— Τότε; Τί πρέπει νὰ γίνῃ; ρωτᾷ ὁ ἄν-δρας.

Καὶ ἡ σατανικὴ γυναῖκα τοῦ ἀποκρίνεται ἀκόμα πιὸ σιγὰ:

— Πρέπει νὰ φερθούμε ἐξυπνα, Μάρτον. Ἰὰ βγάλουμε ἀπὸ τὴ μέση τὸν Ταρζάν καὶ τὴν ὁμορφονιά του. Τότε μόνο θὰ παίξου-με ἐμεῖς σ' αὐτὴ τὴν ταινία ποὺ θὰ «χαλά-σῃ κόσμος» στὴν Εὐρώπῃ καὶ στὴν Ἀμερικὴ.

Ὁ πρωταγωνιστὴς ρωτᾷ χαμένα:

— Δηλαδή; Δὲν σὲ καταλαβίνω Ἄρελ : Τί θέλεις νὰ πῇ; Νά... νά... Νὰ τοὺς σκο-τώσουμε;

Ἡ ἡθοποιὸς χαμογελάει:

— Δὲν βαρύνεσαι... ὅλοι, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ πεθάνουμε!...

Ὁ ἄνδρας, ποὺ δὲν φαίνεται νὰ μοιάζῃ στὴν ψυχὴ τῆς παρτεναίρ του ἀνατρι-χάζει:

— Νὰ μὴ μοὺ ξαναμιλήσης γι' αὐτὸ τὸ θέ-μα; τῆς λέει. Προτιμῶ νὰ μὴν παίξῃ στὴν ταινία, παρὰ νὰ παίξω καὶ νὰ δοῶ σὲ περὶ τὸν πόντο πάνω ἀπὸ τὰ πτώματα δυὸ

ἀθῶνων ἀνθρώπων.

Ἡ πρωταγωνίστρια τὸν κυττάζει μὲ ἀπ-δία καὶ περιφρόνησι:

— Εἶσαι ἓνα συχαμερὸ σκουλήκι!, τοῦ λέει. Εἶσαι ἓνας δειλός, ἀνάνδρος καὶ τι-ποτένιος!.... Κάθου, λοιπὸν, στ' αὐτὰ σου. Ἐγὼ θὰ κάνω μόνη μου αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ κάνω!.... Μέσα στὸ ἐλικόπτερό μου θὰ βροῦν τὸ θάνατο!

.....

Μὰ νά: Στὸ διάστημα ποὺ οἱ δυὸ ἡθο-ποιοὶ εἶχαν τὴν παραπάνω στιχομυθία, κω-μικοτραγικὰ γεγονότα συμβαίνουν σὲ μι-κρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτοὺς:

Οἱ Ἀραπάδες μὲ τὰ βούνευρα!

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ, ἀ-κούγοντας τὰ λόγια τοῦ Κακαράκ, γίνεται μὲ μιὰς θεριὸ ἀνήμε-ρο. Μὲ τὸν πλεθρό (μεγάλου κωνί) ποὺ τὸχει γιὰ νὰ δίνῃ ὁ-δηγίες στοὺς ἡθο-ποιοὺς ὅταν γυρίζε-ται ἡ ταινία, ἀρχίζει ἀμέσως νὰ φωνάζῃ:

— Τὸμ Πήτερσον! Τὸμ Πήτερσον!...

Δὲν ἔχει πολυπι-στέφει στὰ λόγια τοῦ ἀστείου παιδιοῦ. Θέ-λει νὰ διαπιστώσῃ ἂν

πραγματικά ὁ παραγωγὸς καὶ χρηματοδό-της του δὲν βρίσκεται ἐκεῖ...

Μὰ ὅσο κι' ἂν φωνάζῃ, καμμιά ἀπόκρισι δὲν παίρνει. Οὔτε ἀπὸ κοντά, οὔτε ἀπὸ μα-κρὰ.

— Ὅποτε λὲς ἀλήθεια; ρωτᾷ τὸν Κακα-ράκ. Ὁ παραγωγὸς μᾶς ἔχει πιαστῇ αἰχμά-λωτος;

Ὁ Σουβλερομύτης τὸν διορθώνει:

— Ὅχι: «ἔχει πιαστῇ». Ἐγὼ τὸν ἔχω πιά-σει! Κατάλαβες, μπάρμπα; Στὰ χέρια μου τὸν ἔχω. Κι' ὅποτε μοῦ γουστάρει τὸν σφάζω! Δικός μου εἶναι κι' ὅ,τι θέλω τὸν κάνω. Φωτιά τοῦ θάζω καὶ τὸν καίω!

Ὁ Σκηνοθέτης προστάζει τώρα τοὺς μαύ-ρους δείχνοντας μὲ τὰ μάτια του τὸν Ταρ-ζάν καὶ τὴ Ζάμπα:

— Ρίχτε τοὺς στὴν καταπακτῇ!

Κι' ἐνῶ ἐκείνοι ἐκτελοῦν τὴ διαταγὴ του, αὐτὸς ἀρπάζει τὸν Κακαράκ ἀπὸ τὸ λαιμό:

— Λέγε μου ἀμέσως!, μουγγρίζει ἄγρια. Ποῦ βρίσκεται τώρα ὁ Πήτερσον;

— Μακάρι νᾶξεραι!, τοῦ ἀποκρίνεται ἀτά-ραχος ὁ Τριτρίχης.

— Μίλησε βλάκα, γιατί θὰ τὸ μετανιώ-σης! Πῶς θὰ βρῶ τὸν παραγωγό μᾶς;

— Νά πᾶς σὲ μέντιουμ. Κι' ἂν δὲν βρῆς μέντιουμ, σὲ χαρτορίχτρα. Κι' ἂν δὲν βρῆς χαρτορίχτρα σὲ καφετζοῦ! Κι' ἂν δὲν βρῆς καφετζοῦ, σὲ... λεμονατζοῦ!

Ὁ Σκηνοθέτης γνέφει σὲ δυὸ ἀραπάδες του:

— Κάντε τον νὰ μιλήσῃ, τοὺς προστάζει.

Ἐκεῖνοι τραβᾶνε ἀπ' τὶς ζώνες τοὺς δυὸ χοντρά βούνευρα. Ἀρχίζουν νὰ τὸν κτυπᾶνε ἀλύπητα. Τὸ κορμί του σκίζεται, ματώνει. Οἱ πόνοι ποὺ νοιώθει εἶναι ἀβάστακτοι.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Σουβλερομύτης κάνει τὸν σκληρὸ ἄντρα:

— Βαρᾶτε!, τοὺς λέει ἀγέρωχα. Ἐσεῖς θά... κοψομεσιαστῆτε!

Μὰ πολὺ γρήγορα σπάει τὸ κουράγιο του:

— Σταματήστε!, κάνει στοὺς ἀραπάδες. Θὰ πῶ ποῦ βρίσκεται ὁ λεγάμενος. Λυπᾶμαι νὰ σὰς θλέπω νὰ ἰδρῶνετε καὶ νὰ κουραζόσαστε γιὰ... μένα!

Οἱ μαῦροι παύουν νὰ τὸν κτυπᾶνε. Ὁ Σκηνοθέτης τὸν προστάζει:

— Λέγε λοιπόν: ποῦ βρίσκεται ὁ Τὸμ Πίτερσον;

— Σὲ μιὰ κρυφὴ σπηλιά.

— Σὲ ποιὰ;

— Αὐτὸ τὸ ξέρεῖ ἡ «Χοντρή». Μὲ περιμένει στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Στείλε τοὺς μάγκες σου νὰ τὴ φέρουν...

Δυὸ ἀραπάδες φέρνουν σὲ λίγο ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν τὴν Τοῖχλ σπρώχνοντάς την βάνουσα. Ἐκεῖνη διαμαρτύρεται:

— Καλὲ μὴ μ' ἐξωθήτε σπρωξηδόν! Μπὰ σὲ καλὸ σας! Ἄν πρόκειται περὶ συνοικέσιο, ἐρχομαι μοναχοῦλά μου. Καὶ μπαρδὸν γιὰ τὴν... ἐνόχλους!

Ὁ Σκηνοθέτης τὴ ρωτᾷ:

— Σὲ ποιὰ σπηλιά εἶναι κρυμμένος ὁ Τὸμ Πίτερσον;

Ἡ Χοντρή ρωτᾷ τὸν Κακαράκ:

— Νὰ τοῦ πῶ, χρυσό μου;

— Πές του καὶ γρήγορα. Πρὶν μὲ ξαναρχίσουνε σὲ μπερντάκι.

— Ὅστε νὰ τοῦ τὸ πῶ, ξαναρωτᾷ σὺλογομένη ἡ Τοῖχλ.

— Νὰ τοῦ τὸ πῶς.

Ἡ Χοντρή ζητάει νὰ κερδίσῃ χρόνο:

— Δηλαδὴ νὰ τοῦ πῶ ποῦ βρίσκεται ἡ σπηλιά ποὺ τὸν ἐκρυψα...

— Ἀκριβῶς. Μπράβο ποὺ τὸ βρῆκες!

— Καὶ δὲν μιλάς τόσο ὥρα, χριστιανέ μου. Ἀφοῦ θέλεις νὰ τὸ πῶ, θὰ τὸ πῶ.

Ὁ Σουβλερομύτης χάνει τὴν ὑπομονή του:

— Ἄμ' πέσ' το λοιπόν καὶ μ' ἔσκασες!

— Νὰ τοῦ πῶ δηλαδὴ, ποῦ βρίσκεται ἡ κρυφὴ σπηλιά. Ἔτσι;

— Τί λὲς ἐσύ, δηλαδὴ: Νὰ τοῦ πῶς ποῦ

βρίσκεται ἡ... Μαρία ἡ Πενταγιώτισσα;

— Naί, γλύκα μου, ξέρω: Γιὰ τὴ σπηλιά: μιλάμε...

— Ποῦ βρίσκεται λοιπόν;

— Ὁ μεσόκοπος ἄνθρωπος;

— Naί.

— Μέσα στὴ σπηλιά.

— Κι' ἡ σπηλιά ποῦ εἶναι;

Ἡ Τοῖχλ ἀργεῖ κᾶπως ν' ἀποκριθῇ. Τέλος χαμογελάει ναζιάρικα:

— Τό... τὸ ξέχασα! Μπαρδὸν γιὰ τὴν... ἀφηρημάς!

Ὁ Σκηνοθέτης γυρίζει στοὺς δυὸ ἀραπάδες μὲ τὰ φοβερά βούνευρα:

Μυστηριώδης ἐξαφάνισις!

— KANTE τὴ νὰ θυμηθῇ, τοὺς λέει.

Κι' ἐκεῖνοι «πιάνουν» ἀμέσως «δουλειά»!

Ἡ ἄμοιρη Χοντρή ποῦ «τὶς τρώει» στριγγλίζει σὰν γουρουνόπουλο ποῦ τὸ σφάζουν.

— Ἀχ, καλὲ κακοῦργοι! Καλὲ δὲν λυπόσαστε νὰ βαρᾶτε

τε τέτοιο τρυφερὸ κορμάκι ποὺ κακοχρονόναχτε, πανάθεμά σας! Καὶ μπαρδὸν γιὰ τὴν... ὕβρις!

Μὰ ὅσο κι' ἂν τὴ δέρνουν, ὅσο κι' ἂν τῆς μελανιάζουν ἢ ματώνουν τὸ κορμί, ἡ Τοῖχλ στέκεται ἀδύνατο νὰ θυμηθῇ.

Εἶχε μπερδευτῇ στὰ μονοπάτια ψάχνοντας γιὰ τὴ σπηλιά ποὺ τελικὰ βρῆκε κι' ἐκρυψε τὸν μεσοκόπο ἀναισθητὸν ἄνθρωπο. Αὐτὸν ποῦ ὁ Κακαράκ τῆς εἶχε παραδώσει. Τώρα, ὅσο κι' ἂν βασανίζη τὸ —λίγο— σὲ ἄλλωστε— μυαλό της, δὲν καταφέρνει, μὲ κανένα τρόπο, νὰ θυμηθῇ οὔτε τὴν περιοχὴ, οὔτε τὸ μέρος κἂν ποῦ βρισκόταν ἡ κρυφὴ σπηλιά ποὺ τυχαία εἶχε ἀνακαλύψει.

Καὶ δώστου τὴ κτυπᾶνε μὲ τὰ βούνευρα οἱ ἀραπάδες, καὶ δώστου στριγγλίζει ἐκεῖνη σὰν γουρουνόπουλο ποὺ τὸ σφάζουν:

— Καλὲ γιὰτὶ μὲ θοορδουλιάζετε μὲ τοὺς θοορδουλες; Σὰς εἶπα: Δὲν θυμάμαι, δὲν θυμάμαι. Ἡ μνήμη τοῦ μνημονικοῦ μου πάσχει ἀπὸ ἀμνησία!

Καὶ γυρίζοντας στὸν ἀσπονδο φίλο της Κακαράκ, τὸν ἱκετεύει μὲ ἀπόγνωσις:

— Σῶσε με, γλύκα μου, σῶσε με! Κι' ὁ θεὸς νὰ κόβη μέρες ἀπ' τὴ ζωὴ μου καὶ νὰ δίνη πόντους στὴ... μυτούλα σου!

Ὁ Σουβλερομύτης συγκινεῖται. Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει σιωπηλὸς καὶ βαθειὰ συλλογισμένος. Τέλος, μιὰ παράξενη λάμψη φω-

τίζει τὰ σκοτεινὰ μάτια του. Κορδώνεται σὸν κόκορας πού πρόκειται νὰ λαλήσῃ. Καὶ φωνάζει στοὺς ἀραπάδες πού δέρνουν τὴν Τοῖχλ, σὸν λοχίας στοὺς στρατιώτες του:

— Ἄνδρες, ἄλτ καὶ τοὺς ζυγοὺς λύσατε!

Γυρίζοντας ἀμέσως στὸν Σκννοθέτη, δηλώνει σοδάρ:

— Τὸν «Λεφτά» σου ζητᾷς; Μὴ φοβοῦ. Πάρε τοὺς παλληγκαράδες σου κι' ἀκολούθηστέ με. Θὰ θρῶ ἐγὼ τὴ σπηλιά καὶ θὰ σὸς τὸν παραδώσω σῶον καί... εὐ λ α θ ῆ!

Προσφέρονται δωρεάν!

Καὶ κάνει νὰ ξεκινήσῃ σφυρίζοντας συνθηματικά.

Σχεδὸν ἀμέσως τὸ πιστὸ καὶ ἀφωσιωμένο καγκουρὺ του παρουσιάζεται πηδηχτό! Ὁ Κακαράκ ζητάει κάτι πού νὰ τὸ φορῶσε ὁ Τὸμ Πήτερσον. Τοῦ δίνουν τὴν κάσκα του. Κι' ἐκεῖνος τὴ φέρνει ἀμέσως στὰ ρουθούνια τοῦ καγκουρῶ:

— Μύρισέ τη, τοῦ λέει. Καὶ τράβα νὰ με πᾶς στὴ σπηλιά πού βρίσκεται ὁ λεγόμενος.

Τὸ ζῶο, πού ἔχει ἀφάνταστα ἀνεπτυγμένη ὄσφρησι, ξεκινάει. Ὁ Σουβλερομύτης πηδάει σβέλτος στὴν τσέπη τῆς κοιλιᾶς του.

Ὁ Σκννοθέτης καὶ οἱ ἀραπάδες του τὸν ἀκολουθοῦν περίεργοι.

Ἡ Τοῖχλ πού ὁ Κακαράκ δὲν τὴν κάλεσε μαζί του, θυμώνει.

— Καλὲ δὲν θὰ κάνης τίποτα!, τοῦ φωνάζει με κακία.

— Διατί περικαλῶ;

— Διότι ἔπρεπε νὰ δώσης στὴν Καγκουρία νὰ μυρίσῃ ἓνα ὀλάκερο κοστούμι τοῦ λεγόμενου.

— Ὁ λόγος, περικαλῶ;

— Καθότι με τὴν κάσκα πού τοῦ ἔδωσες νὰ ὀσφρανθῇ, θὰ σὲ πᾶν νὰ θρῆς μόνο τό... κεφάλι του. Μπαρδὸν γιὰ τὴν... ὑπόδειξις!

Καὶ ἡ χοντρή μένει ἐκεῖ, μαζί με τὰ τρία χαριτωμένα πιθηκάκια: τὸν Τέν, τὴν Τὺ καὶ τὴν Μπό. Ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι φεύγουν ἀκολουθώντας τὸ καγκουρὺ με τὸν Κακαράκ.

.....

Καὶ νὰ : ὕστερ' ἀπὸ λίγο τὸ πηδηχτὸ ζῶο, περνώντας ἀπὸ παρθένας καὶ χωρὶς μονοπάτια περιοχὲς φθάνει καὶ σταματᾷ μπροστὰ σὲ μιὰ κρυφὴ καὶ ἀγνωστὴ σπηλιά. Ὁ Σουβλερομύτης πηδάει σβέλτος ἀπὸ τὸν θύλακα τῆς κοιλιᾶς του. Καὶ μαζί με τὸν Σκννοθέτη μπαίνουν μέσα.

Μὰ τί παράξενο: ἡ σπηλιά εἶναι ἄδεια. Ὁ παραγωγὸς Τὸμ Πήτερσον δὲν βρίσκεται μέσα. Ὁ Σκννοθέτης, μ' ἓνα ἡλεκτρικὸ φανάρι, φωτίζει ὁλόκληρο τὸ ἐσωτερικὸ τῆς. Βλέπει ἐδῶ κι' ἐκεῖ, παντοῦ. Ὅμως καμὲνός πᾶει ὁ κόπος του.

— Τὸ καγκουρὺ δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ λάθος, μурμουρίζει συλλογισμένος. Ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά θὰ βρισκόταν ὁ Πήτερσον... Τί ἄραγε νὰ συνέβη;

Ὁ Κακαράκ ἀποκρίνεται στὸ συλλογισμὸ του:

— Καὶ δὲν ρωτᾷς τὸν... ἴδιο! Ἐγὼ: μακάρι νᾶξεραι!

Ὁ Σκννοθέτης ἀρπάζει πάλι τὸν Σουβλερομύτη ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὸν θγάζει ἐξω ἀπὸ τὴ σπηλιά. Τὸν παραδίνει σὲ δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀραπάδες του:

— Κομματιάστε τον! τοὺς λέει.

Οἱ μαῦροι τραβᾶνε τὶς φοβερὲς κι' ἀνοικνόμενες χατζάρες τους. Ἐνῶ ὁ Κακαράκ διαμαρτύρεται:

— Γιὰ στάσου, κύριε Προϊστάμενε. Γιατί νὰ με κομματιάσουνε; Γαλοπούλα ψητὴ εἶμαι;

— Μὰ νά: Τὴ στιγμὴ πού οἱ δῆμιοι κάνουν νὰ κατεβάσουν πάνω του τὶς χατζάρες, μιὰ ἀδύναμη φωνὴ ἀκούγεται λίγο πρὶν πέρα ἀπὸ τ' ἀνοιγμα τῆς κρυφῆς σπηλιάς:

Μονομαχία μέχρι θανάτου!

ΟΜΩΣ καλύτερα ν' ἀφήσουμε γιὰ λίγο τὸν Σκννοθέτη, τὸν μελλοθάνατο Κακαράκ, τοὺς ἀραπάδες με τὶς σκωμμένες χατζάρες τους καὶ τὸν ἀγνωστο πού εἶχε ξαφνικὰ ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ του.

Καιρὸς εἶναι νὰ ξαναγυρίσουμε στὸ σημεῖο πού εἶχε ἐγκατασταθῇ τὸ κινηματογραφικὸ συνεργεῖο. Ἐκεῖ πού εἶχαν μείνει — ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους — οἱ δυὸ παραγκωνισμένοι ἥθοισοι καὶ ἡ Τοῖχλ με τὰ τρία τετραπέρατα πιθηκάκια.

Καὶ νά: ὁ Μάρτον, ὁ καλόκαρδος πρωταγωνιστὴς τῆς ταινίας μὴ συμφωνώντας μετὰ ἐγκληματικὰ σχέδια τῆς παρταινέρ του, ἀποχωρεῖ. Πηγαίνει στὸ μικρὸ ἰδιαιτέρου ἀντίσκηνο νὰ μελετήσῃ τὸ ρόλο του.

Ἡ Τοῖχλ, πού κάτι εἶχε πάρει τ' αὐτὴ τῆς ἀπὸ τὴ λογομαχία τους, παρακολουθεῖ ἀγρυπνῶν τώρα, τὴν Ἄρελ, τὴν ὁμορφὴ κακὴ πρωταγωνίστρια.

Ἐτοί τὴ βλέπει νὰ προχωρεῖ πρὸς κάποιο κοντινὸ σημεῖο τῆς ὄχθης τῆς λίμνης κρυμμένο ἀπὸ πυκνὴ κι' ἄγρια θλάσθη. Καὶ σκύδοντας νὰ χανεταί μέσα σ' αὐτό.

Ἡ Χοντρή κρύβεται, κι' αὐτὴ, κάπου ἐκεῖ κοντά. Κατασκοπεύει. Καὶ νὰ τί βλέπει καὶ ἀκούει:

Κάτω ἀπὸ τὴν πυκνὴ θλάσθη βρίσκεται

τὸ ἀνοιγμα μιᾶς καταπακτῆς — τῆς καταπακτῆς τοῦ τρελλοῦ Δράκου, ὅπως τὴ λένε.— Δυὸ γιγαντώσμοι μαῦροι φυλάνε τὸ ἀνοιγμα τῆς αὐτοῦ.

Ἡ ὁμορφὴ Ἀρελ τοὺς πλησιάζει:

— Ὁ Σκηννοθέτης μόλις ἔφυγε βιαστικά, τοὺς λέει. Μ' ἔστειλε νὰ μοῦ παραδώσετε τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Ζάμπα. Θέλει ἐγὼ κι' ὁ Μάρτον νὰ τοὺς μάθουμε τοὺς ρόλους μας. Αὐτοὶ θὰ παίξουν στὴν ταινία, ἀντὶ γιὰ μᾶς.

Οἱ ἀραπάδες τῆς ἀποκρίνονται:

— Μόνο στὸν ἴδιο τὸ σκηννοθέτη θὰ παραδώσουμε τοὺς δυὸ λευκοὺς. Ἔτσι μᾶς ἔχει διατάξει.

Ἡ πρωταγωνίστρια θγάζει ἀπὸ μιὰ τσέπη τῆς κυνηγετικῆς στολῆς ποὺ φοράει μερικὰ μεγάλα χαρτονομίσματα. Τὰ μισὰ προσφέρει στὸν ἕνα καὶ τὰ ἄλλα μισὰ στὸν ἄλλο:

— Κάντε μου τὴ χάρι, τοὺς λέει παρακλητικά. Θὰ μᾶς μαλλώσῃ ὁ Σκηννοθέτης ἂν γυρίσῃ καὶ δὲν ἔχουμε μάθει στὸν Ταρζάν καὶ τὴ Ζάμπα τοὺς ρόλους μας.

Οἱ μαῦροι ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ χέρια τῆς τὰ χαρτονομίσματα. Τὰ κῶνουν βαθεῖα στὶς τσέπες τῶν τομαρένιων παντελονιῶν τους. Καὶ τῆς ἐπαναλαμβάνουν τὴν ἀρνησίαν τους:

— Ἀδύνατον! Ὁ Σκηννοθέτης γι' αὐτὸ μᾶς ἔχει βάλεῖ ἐδῶ. Γιὰ νὰ φυλάμε τὸ ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς. Νὰ μὴ θγοῦν ἀπ' αὐτὴν οἱ αἰχμάλωτοί σου.

— Καλὰ, δὲν πειράζει, τοὺς λέει.

Καὶ ἡ ὁμορφὴ Ἀρελ βάζει τώρα σ' ἐνέργεια τὸ «βαρὺ πυροβολικὸ» τῶν θεληγῆτρων τῆς. Χαμογελάει γλυκὰ στὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀνένδοτους ἀραπάδες:

— Εἶσαι πολὺ ὁμορφος καὶ δυνατός! τοῦ λέει. Ἐναν πραγματικὸ ἄντρα σὰν κι' ἐσέ-να θὰ ἤθελα νὰ κάνω σὺντροφο τῆς ζωῆς μου. Ἐγώ, ἀφοῦ δὲν πρόκειται πιά νὰ παίξω σ' αὐτὴ τὴν ταινία, θὰ φύγω... Ἄν θέλῃς, ἔλα μαζί μου. Θὰ σὲ πάρω στὴ μακρυ-

νὴ πατρίδα μου. Ἐκεῖ ὑπάρχουν γιатроὺ ποὺ τοὺς μαῦρους τοὺς κάνουν λευκοὺς. Ἔτσι, ὅμα θὰ γίνῃς λευκὸς θὰ μπορέσου-με νὰ παντρευτοῦμε. Εἶμαι πολὺ πλούσια καὶ θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι.

Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ ὁ ἀράπης γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη τύχη: ὄχι μόνο νὰ γίνῃ λευκός, μὰ καὶ νὰ κάνῃ σὺντρόφισσα τῆς ζωῆς του τὴν πανέμορφη αὐτὴ κοπέλλα, δέχεται χωρὶς κανένα δισταγμὸ. Χωρὶς καμιὰ συζή-τησι:

— Πᾶμε.. Πᾶμε ὅπου θέλεις. Θὰ γίνω σκλάβος καὶ δοῦλος τῆς ἀγάπης σου! Πᾶ-με νὰ φύγουμε ἀμέσως. Πρὶν γυρίσῃ ὁ ἀ-φέντης....

Κι' ἐγκαταλείποντας τὴ θέσι του, πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι τὴν πρωταγωνίστρια. Κάνει νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν πυκνὴ θλάσπαι τῆς ὄχθης.

Ὅμως τὸ γερὸ χέρι τοῦ συναδέλφου του ποὺ τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνῃ μαυροπρά-σινο ἀπὸ τὴ ζέλεια, τὸν σταματᾷ:

— Στάσου, σκύλε! Δὲν θὰ πᾶς πουθενά. Ὁ ἀφέντης σ' ἔβαλε μαζί μου ἐδῶ. Ἄν κουνηθῇς θὰ σὲ σκοτώσω!

Ὁ πρῶτος ἀράπης κοντοστεκεται ἀναπο-φάσιτος. Καταλαβαίνει κι' αὐτὸς πῶς πᾶν νὰ κάνῃ κάτι ποὺ δὲν εἶναι οὔτε σωστό, οὔ-τε τίμιο.

Ἡ σατανικὴ Ἀρελ ποὺ καταλαβαίνει πῶς ὁ μαῦρος θὰ μετανοιῶσῃ γιὰ τὴν ἀπόφασί-ποὺ πῆρε, ρίχνει λάδι στὴ φωτιά:

— Σὲ εἶχα φανταστῇ γενναῖο ἄντρα!, τοῦ λέει.

Καὶ δείχνοντάς του τὸν ἄλλον ἀράπη, προσθετεὶ περιφρονητικά:

— Ὅμως, ἐοὺ ἀφίνεις αὐτὸν τὸν τιποτέ-νιο νὰ σὲ θρίζῃ. Νὰ σὲ ἀπειλῇ. Μὰ τόσο δειλὸς εἶσαι λοιπόν;

Καὶ νά: Ὁ ἀράπης ποὺ εἶχε διαλέξει γιὰ ...σὺντροφο τῆς ζωῆς τῆς, γίνεται μὲ μιᾶς θεριὸ ἀνήμερο. Τραβάει, μὲ λύσσα καὶ μα-νία τὴ κατζάρα του. Τὸ ἴδιο, σχεδὸν ταυτό-χρονα, κάνει καὶ ὁ ἄλλος...

Καὶ οἱ δύο γιγαντώσμοι καὶ χειροδύνα-μοι ἄνδρες ἀρχίζουν μιὰ φοβερὴ μονομα-χία μέχρι θανάτου!

Ἀνεβοκατεβάζοντας τὶς κατζάρες ἀφρί-ζοντας ἀπὸ τὸ κακό τους. Κτυπιούνται καὶ κομματιάσουν τὶς σάρκες τους. Ὄπου ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ καταφέρνει νὰ πετύχῃ τὸν ἄλλον στὸν κεφάλι. Τοῦ τὸ σκίζει στὰ δυὸ. Τὸν σωριάζει κάτω νεκρό.

Ὅμως κι' αὐτὸς βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια. Ὁλόκληρο τὸ κορμί του εἶναι γεμάτο βα-ρειῆς ματωμένες πληγές. Ἐχει χάσει σχε-δὸν ὅλο τὸ αἷμα του ἀπ' αὐτές. Μόλις κα-ταφέρνει νὰ στέκεται στὰ πόδια.

Ἡ κακούργα γυναῖκα τραβάει σβέλτη ἀ-πὸ τὸν κόρφο τῆς ἕνα μικρὸ χρυσὸ σιλήτ-το. Ἡ λαβὴ του ἀστράφτει ἀπὸ τὰ διαμάν-

Ὁ Κακαράκ κάνει στὴν ἀρχὴ τὸν «σκληρὸ ἄν-τρον»:

— Βαρᾶτε! τοὺς λέει ἀγέρωχα. Ἐσεῖς θά... κερδομεσιαστήτε!

τια που τη στολίζουν. Τό καρφώνει στην καρδιά του. Και ο ανήμπορος νικητής της άγριας μονομαχίας σωριάζεται, άψυχος κι' αυτός, πάνω στο κουφάρι του θύματός του.

Έλεύθερη τώρα ή "Άρελ ξανακρύβει το ματωμένο σιλέττο της. Ξαναπαίρνει τα χρήματά της από τις τσέπες τους. Βγάζει κι' ανάβει ένα μικρό ηλεκτρικό φαναράκι. Αρχίζει να κατεβαίνει τ' άμέτρητα σκαλοπάτια της καταπακτής. "Όπου φθάνει, κάτω βαθειά, σε μία άπέραντη σκοτεινή σπηλιά, με τεράστια θολωτά λαγούμια.

Και νά: Ξαφνικά νοιώθει το αίμα της να παγώνει. Τα μεγάλα μαύρα μάτια της κάνουν να ξεπεταχτούν από τις κόγχες τους. Με φρίκη και δέος αντικρύζει μία τρομακτική σκηνή:

"Ένα θωρακισμένο θηρίο!

"Άς ξαναγυρίσουμε τώρα, στη μακρυνή σπηλιά που το καγκουρώ έφερε τον Κακαράκ, τον Σκηνοθέτη και τους μαύρους του.

Τους είχαμε αφήσει τη στιγμή που οι δύο άραπάδες είχαν σπρώξει τις κατζάρες τους για να τις κατεβάσουν κομματιάζοντας τον άμοιρο Σου-

βλερομύτη.

Μά την ίδια στιγμή μία αδύναμη φωνή ακούγεται λίγο πιο πέρα από το άνοιγμα της σπηλιάς:

— Ρόμπερ... Βοήθεια, Ρόμπερ!...

Ο Σκηνοθέτης — αυτός λεγόταν Ρόμπερ — τρέχει προς την κατεύθυνση που ακούστηκε η φωνή. Τον ακολουθούν οι μαύροι του. Κι' αυτοί οι δύο ακόμα που ήσαν έτοιμοι να κομματιάσουν τον Κακαράκ.

— Έεε, λεθέντες!, τους φωνάζει ο «Παλάτσος της Ζούγκλας». Θα γυρίσετε γρήγορα, ή να σφαχτώ μονάχος μου για να μη χασομερώμε;

Άμέσως πετιέται όρθος. Τρέχει κι' αυτός ξυπνός τους περιέργως να δει τί συμβαίνει.

Και νά: Λίγο πιο πέρα, και πίσω από μερικούς μεγάλους πυκνούς θάμνους, αντικρύζουν όλοι τους μία αφάνταστα τραγική σκηνή:

"Ένας τεράστιος στεριανός μαυροπράσινος κάβουρας, με μαλλιαρή ράχι, σέρνει με τις τρομακτικές δαγκάνες του τον δεμένον χειροπόδαρα Τόμ Πήτερσον. Τον άνθρωπο που ο Κακαράκ είχε κτυπήσει όταν έδβαινε από την άνοιγμένη κοιλιά του ψεύτικου πρόσνου Τέρατος. Και που τον είχε παρα-

δώσει στην Τοίχλ για να τον κρύψει.

Είναι φανερό, πως ο σαρκοφάγος αυτός κάβουρας τον είχε ανακαλύψει μέσα στην κρυφή σπηλιά. Και τον τραβούσε τώρα στη φωλιά για να τσίπη τα μικρά του.

Ο Ρόμπερ, ο Σκηνοθέτης τραβάει το έξασφαιρο πιστόλι του. Άδειάζει όλες τις σφαίρες πάνω στο θωρακισμένο αυτό θηρίο. Μά τα πυρωμένα βλήματα εξοστρακίζονται κτυπώντας στο χοντρό, σκληρό κι' άξεπέραστο καθούκι του.

Ο Σκηνοθέτης ξαναγεμίζει και ξαναυποβολεί. Μά ο γιγάντιος κι' άτρωτος κάβουρας δέχεται άτάραχος τις σφαίρες του. Έξακολουθεί να κρατάει γερά με τις δαγκάνες του τον ανήμπορο και δεμένο Παραγωγό. Νά τον σέρνει άργα προς τη φωλιά του.

— Κοιματιδάστε τον, λοιπόν, σκυλιά!, ουρλιάζει άγρια στους μαύρους του. Τί τον κυττάτε σαν χαμένοι!

Οι άραπάδες τραβάνε τις φοβερές κατζάρες τους. Τον κτυπάνε όσο πιο δυνατά μπορούν: στο καθούκι, στα πόδια, στις δαγκάνες του.

Μερικές από τις κατζάρες τους σπάζουν πάνω στον σκληρό, σαν γρανίτη, θώρακα του θηριού. Οι άλλες κάνουν «δόντια» στην κόψη τους. Όμως και πάλι ο τρομακτικός κάβουρας μένει άθικτος. Δείχνει πως όπως πριν λίγο δεν ένοιωσε τις σφαίρες, έτσι δεν νοιώθει και τώρα τα κτυπήματα που δέχεται από τις βαρείες κατζάρες!...

Όμως, αλλοίμονο: Ξαφνικά το θωρακισμένο θηρίο απλώνει τη μία δαγκάνα του στο λαιμό του άμοιρου Παραγωγού. Τον σφίγγει μ' αυτήν για να τον πνίξει.

Η στιγμή είναι αφάνταστα τραγική. Και ο Σκηνοθέτης με τους μαύρους του άνικανοι να τον σώσουν.

— Βοήθεια!, φωνάζει θραχνά, πνιγμένα ο μελλοθάνατος Τόμ Πήτερσον. Και μένει άναίσθητος.

Ο σκηνοθέτης Ρόμπερ αδειάζει τις σφαίρες του πιστολιού του πάνω στον γιγάντιο στεριανό κάβουρα. Όμως το τρομακτικό θηρίο μένει άτάραχο.

Μά νά: Τήν ίδια στιγμή ὁ Κακαράκ τραβάει μὲ μιὰ ἀγέρωχη κίνησι τό... τσακμάκι του. Φωνάζει παλληκαρίσια:

— Πίσω καθουράκι καί σ' ἐφαγάσα!...

Ἀμέσως ἀνάθει μὲ τὸ τσακμάκι του μερικὰ ξερά φύλλα καὶ φρύγανα. Πάνω σ' αὐτὰ κάνει νὰ φουντώσῃ ἓνα χοντρὸ ξερό κλαδί.

Τέλος, πλησιάζει τὸ κλαδί αὐτὸ μπροστὰ στὸ ἀδάσσο τοῦ θηρίου. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἄμεσο καὶ καταπληκτικό:

Ὁ γιγάντιος θωρακισμένος κάβουρας τρομοκρατιέται ἀφάνταστα καὶ μόνο στὴ θέα τῆς φωτιᾶς. Ξεσφίγγει ἀμέσως τὴ θανατερὴ δαγκάνα του ἀπὸ τὸν ἀκίνητο Παραγωγὸ. Καὶ τὸ βάζει πανικόθλητος στὰ πόδια νὰ σωθῇ. Σὰ νὰ τὸν κυνηγᾷ ὁ ἴδιος ὁ χάρος του.

Ὁ Σκηνοθέτης κι' οἱ ἀραπάδες του ἔχουν ἀπομείνει ἀκίνητοι. Σὰ νὰ δέχτηκαν ἀστροπελέκι στὰ κεφάλια τους.

Ὁ Σουβλερομύτης τραβάει τώρα τὸ μικρὸ του μαχαίράκι. Κόβει γρήγορα τὰ οχοινιά πού ὁ ἴδιος εἶχε δέσει τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ Πήτερσον.

Ὅμως γρήγορα διαπιστώνει πῶς ὁ ἄνθρωπος πού ἔσωσε ἦταν... νεκρός!

Ἀμέσως, κάνοντας μιὰ θαθεῖα κωμικὴ ὑπόκλισι, ἀποχαιρετᾷ τοὺς ἄλλους:

— Ἀλεβρουάρ καί σ' ἄλλα μὲ ὑγεία! Κι' ἂν μὲ ξαναῶθε νὰ μοῦ... τηλεγραφῆσετε!

Καὶ παρατώντας τὸ καγκουρὺ του τὸ βάζει στὰ πόδια σὰν κυνηγημένο τσακάλι. Τὰ τεράστια σουβλερά του παπούτσια κτυπᾶνε στ' αὐτιά του.

Ὁ κακὸς κι' ἀχάριστος Ρόμπερ συνέρχε-

ται γρήγορα. Ξαναγεμίζει καὶ γιὰ τρίτη φορά τὸ πιστόλι του. Πυροβολεῖ πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ «Παλπάτου».

Μὰ ὁ Κακαράκ ὅχι μόνον ἔχει πιά ξεμακρύνει ἀρκετά, μὰ καὶ τρέχει ὅσοαλα, κάνοντας ζικ - ζακ στὴν πορεία του.

Ἔτσι ἄτρωτος ἀκούγεται ἀπὸ μακριὰ νὰ τραγουδᾷ στὸν μανιασμένο Σκηνοθέτη, πού εἰ σφαίρες του ἀστοχοῦν:

«Νὰ μ' εὕρη ἡ κουμπούρα σου ποτὲ δὲν θὰ μπορέσῃ!

Βάλτη, λοιπόν, στὴ θήκη της, σ' ἀρέσει ἢ δὲν σ' ἀρέσει!».

Στὰ χέρια τοῦ τρελλοῦ Δράκου!

Ὅμως καιρὸς εἶναι τώρα, νὰ ξαναγυρίσουμε μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας, στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Ἐκεῖ πού, σκεπασμένο ἀπὸ τὴν πυκνὴ ἀγρία θλάσπη,

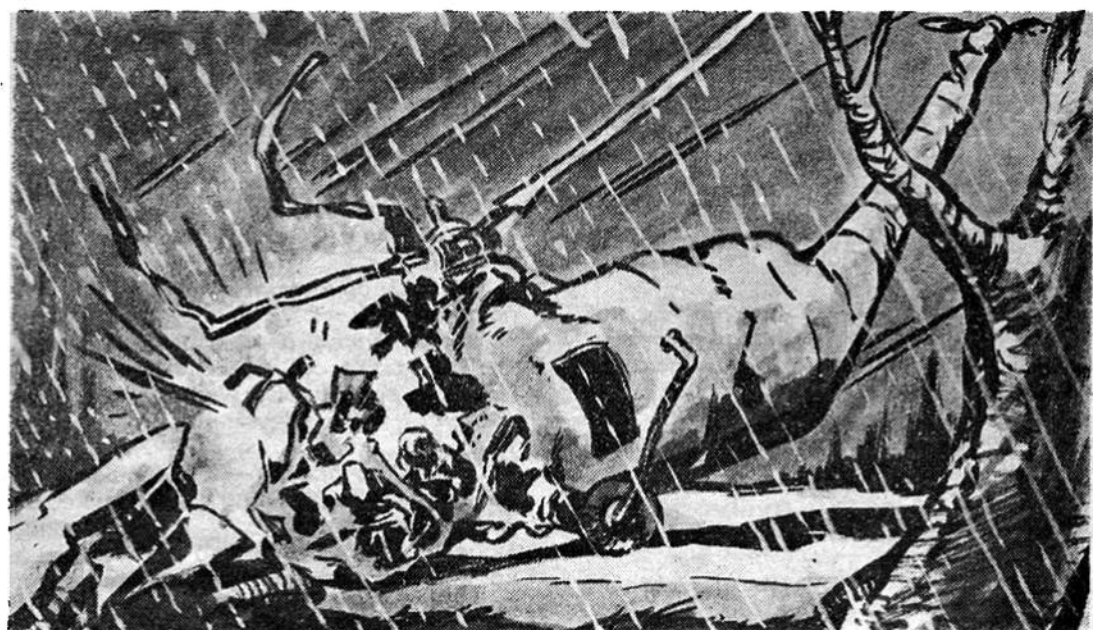
βρίσκεται τὸ ἀνοιγμα τῆς θαθεῖας καταπακτῆς μὲ τὰ χωματένια σκαλοπάτια. Νὰ τὰ ξανακατεβούμε μαζί μὲ τὴν κακιά καὶ σατανικὴ Ἀρελ.

Καὶ νά: Ξαφνικὰ — μόλις φθάνει κάτω — νοιώθει τὸ αἷμα της νὰ παγώνει. Τὰ μεγάλα μαύρα μάτια της κάνουν νὰ ξεπεταχτοῦν ἀπὸ τίς κόγχες τους. Μὲ φρίκη καὶ δέος ἀντικρύζει μιὰ τρομακτικὴ σκηνή:

Ἐνας τερατόμορφος ἄνθρωπος, ὑπερφυσικὸς σὲ διαστάσεις, μὲ μακριὰ μαλλιά καὶ γένεια, ἔχει ἀρπάξει στὶς τεράστιες τριχω-

Ξαφνικὰ μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξι γίνεται μέσα στὴν κοιλιά τοῦ γιγάντιου μαύρου ἀράπη. Ὁλόκληρη ἡ περιοχὴ συνταράζεται σὰν ἀπὸ σεισμό!...

Το «Άντρο της Λευκής Μάγισσας» δρονοχτυπιέται κάτω στο έδαφος. Γίνεται κομμάτια κι' αυτό και οι δύο κακούργοι επιβάτες του.

τὲς χεροῦκλες τοῦ τέσσερις ἀνθρώπους : Τὸν Ταρζάν, τὴ Ζάμπα, τὸν Χουάιτ καὶ τὸν Μπλάκ. Τοὺς κυττάζει μὲ λαιμαργία σὰ νὰ θέλῃ νὰ τοὺς καταβροχθίσῃ καταποντίζοντας τοὺς στὴν ἀπέραντη φουσκωτὴ κοιλιὰ τοῦ.

— Χό, χό, χόοο!, καγχάζει ἄγρια. Θὰ χορτάσῃ καλὰ ἀπόψε τὸ θράδυ τὸ στομάχι μου! Χό, χό, χόοο!...

Ἡ Πρωταγωνίστρια δὲν χρειάζεται τίποτ' ἄλλο γιὰ νὰ καταλάβῃ πῶς αὐτὸς εἶναι ὁ τρελλὸς Δράκος τῆς καταπακτῆς. Αὐτὸς, ποὺ τόσο ἀλλοιωτικὸν τὸν εἶχε φαντασθῇ καὶ φτιάξῃ ἀπὸ χαρτόνια ὁ Σκηνοθέτης τῆς ταινίας.

Ἡ Ἄρελ ἐνθουσιάζεται. Αὐτὸ ἤθελε κι' αὐτὴ: νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ μέση ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα. Γιὰ νὰ παίξῃ ἐκεῖνη καὶ νὰ δοῦρῃ στὴν σὸ μεγάλο κινηματογραφικὸ ἔργο ποὺ θὰ γυριζόταν στὴ Ζούγκλα.

Βιάζεται, λοιπόν, νὰ φύγῃ. Ἀρχίζει νὰ ξανανεβαίνει τὰ χωματένια σκαλοπάτια τῆς φοβερῆς καταπακτῆς.

Ὅμως δὲν προφθαίνει. Σχεδὸν ἀμέσως τὸ τεράστιο χέρι τοῦ τρομακτικοῦ Δράκου ἀπλώνεται πρὸς τὴν κατεύθυνσί της. Ἀρπάζει κι' αὐτὴν στὴν παλάμη του, μурμουρίζοντας:

— Ἐλα κι' ἐσύ ἐδῶ. Ἄν χορτάσω μὲ τοὺς ἄλλους, θὰ σὲ φυλάξω νὰ σὲ φάω...χθές!

Πραγματικά: ὁ Δράκος αὐτὸς δὲν εἶναι μόνον γιγάντιος καὶ τρομακτικός, μὰ καὶ τρελλός! Κι' αὐτὸ φαίνεται ἀκόμα καλύτερα μὲ τὰ παρακάτω λόγια του:

— Χό, χό, χόοο!, καγχάζει πάλι. Πιὸ κα-

λὰ θὰ ἦταν νὰ σκάψω κάτω στὴ σπηλιά μου καὶ νὰ σὰς φυτέψω. Νὰ γίνετε μεγάλα δέντρα ποὺ νὰ καρπίζουν... ἀνθρώπους. Νὰ τοὺς τρώω ἀγουρους καὶ γινωμένους!...

.....
Μὰ ἄς πεταχτοῦμε γιὰ λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν καταπακτὴ: Πάνω στὴ Ζούγκλα.

Ὁ Κακαράκ φεύγοντας ἀπὸ τὴν κρυφὴ σπηλιά, μετὰ τὸ θρίαμβό του σὸ τεράστιο στεριανὸ καβούρι, φθάνει, λαχανιασμένος ἀπὸ τὸ τρέξιμο στὴν ὄχθη τῆς λίμνης.

Ἡ Τσίχλ, κρυμμένη στὴν πυκνὴ θλάστισι ποὺ σκεπάζει τὸ ἀνοιγμα τῆς φοβερῆς καταπακτῆς, τὸν βλέπει. Ξεπετιέται καὶ τὸν πληροφορεῖ ἀνήσυχη:

— Καλὲ ἄστα καὶ μὴν τ' ἀρωτᾶς, τζίτζι-φίόγκο μου!

— Τί μωρὲ Τουλούμπῆ

— Ἡ θεατρικὴ θεατρίνα ἔβαλε δυὸ μαύρους ἀραπάδες, ποὺ φρουροῦσαν φρουροί, νὰ σφαχτοῦνε διὰ σφαγῆς!

— Μὴ μοῦ τὸ λές!

— Μάλιστα, ἀμπλαούμπλα μου! Ὑστερὶς κατῆλθεν κάτωθεν εἰς τὸ βαθὺ βάθος τῆς καταπακτῆς. Φαίνεται πῶς ὁ τρελλὸς ἐκ παραφροσύνης Δράκος ἔχει ἀρπάζει τὸν Ταρζάν, τὴ Ζάμπα, τὸν Χουάιτ καὶ τὸν Μπλάκ γιὰ νὰ τοὺς φάγῃ ὡς φαγητόν του.

— Κι' ἐσύ πῶς τὰ ξέρεις ὅλ' αὐτά; ρωτάει ὁ Σουθλερομύτης.

— Κατῆλθα κι' ἐγὼ σὸ βαθὺ βάθος μὲ τὰ χωματένια ἐκ χώματος σκαλοπάτια. Καὶ κρυφάκουσα ὀλίγον...

Στὴν ἀρχὴ ὁ Κακαράκ εἶχε πάρει τὸ ζήτημα στ' ἀστεία. Τώρα ὅμως φαίνεται ἀνή-

συχος.

Καί νά: Τρυπώνει σβέλτος σ' ένα μεγάλο αντίσκηνο πού χρησιμεύει γιά αποθήκη τοῦ κινηματογραφικοῦ συνεργείου.

Ἐπάρχουν ἐκεῖ μέσα τά πάντα: Ἀπό ταινίες καί κοστούμια τῶν ἡθοποιῶν, μέχρι τρόφιμα, ποτά, φάρμακα καί ἐκρηκτικές ὕλες.

Ὁ «Παλνάτσος τῆς Ζούγκλας» διαλέγει ἀνάμεσα σ' αὐτά: Παίρνει κινίνο, ζάχαρι καί δυναμίτες....

Ἦτοτε, τρυπώνει σὸ ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς. Ἀνάβει τὸ κλεφτοφάναρό του. Ἀρχίζει νά κατεβαίνει τὰ χωματένια σκαλοπάτια.

Ἡ Τσίχλ περιμένει ἐπάνω. Κοντὰ στὰ πτώματα τῶν δυὸ σκοτωμένων μαύρων φρουρῶν.

Τὸ κῆλο τοῦ Κακαράκ

ΚΑΙ ΝΑ: Ὁ διαβολεμένος Κακαράκ φθάνει κάποτε κάτω στὴν ὑπόγεια σπηλιά μετὰ τὰ τεράστια λαγούμια.

Ἀντικρῶζει τὸν γιγάντιο τρελλὸ Δράκο πού παίζει στὰ χέρια του τοὺς τρεῖς ἄνδρες καί τῖς δυὸ γυναῖκες.

Ἔτσι, παρατάει μετὰ τρόπο, κάπου τὸν μικρὸ σάκκο μετὰ τὰ πράγματα πού ἔκλεψε ἀπὸ τὴν ἀποθήκη. Γεμίζει μόνο τὴν τσέπη τῆς παλπατοίστικης στολῆς του μετὰ σκόνη κινίνο.

Τέλος φθάνει μπροστὰ στὸν τρομακτικὸ δράκο. Ὑποκλίνεται κι' ἀρχίζει νά χορεύῃ κωμικά, τραγουδώντας φάλτσα:

«Ἐγὼ εἰμ' ὁ Κακαράκαρος

παιδὶ τρελλὸ καὶ φένο!

ὅπου σπαράζω Τέρατα

καὶ Δράκους καταπίνω!»

Καὶ καθὼς χορεύει, συνεχίζοντας νά τραγουδᾷ κι' ἄλλα τέτοια ἀστεία σιχάκια του, κώνει κάθε τόσο τὸ χέρι του στὴν τσέπη. Παίρνει χουφτες - χουφτες τὸ κινίνο. Πασπαλίζει, μετὰ τρόπο, τοὺς ἀνθρώπους πού ὁ Δράκος κρατᾷ στὰ χέρια του.

Ὁ Ταρζάν, ἡ Ζάμπα, ὁ ΧουαΪτ, ὁ Μπλάκ καὶ ἡ Ἄρελ, τὸν κυττάζουν χαμένα. Δὲν μποροῦν νά καταλάβουν. Οὔτε νά ἐξηγήσουν γιὰ τὰ κάνει ὅλ' αὐτά.

Ὁ μαύρος Δράκος ξαφνιάζεται στὴν ἀρχὴ θάροντας τὸ ἀσουλῶπιτο καὶ κωμικὸ πλάσμα μετὰ τὴ φαλάκρα καὶ τὴ σουβλερὴ μύτη πού παρουσιάστηκε μπροστὰ του.

Ὁμως ὁ χορὸς καὶ τὰ σιχάκια του τοῦ φαίνονται πολὺ ἀστεῖα. Καὶ δὲν ἀργεῖ νά

ξεσπάσῃ σὲ δυνατὰ κι' ἀτέλειωτα γέλια:

— Χό, χό, χόσοο! Χό, χό, χόσοο! Ἐσένα! ἄμα μοῦ χορεύεις καὶ μοῦ τραγουδᾷς ἔτσι, δὲν θὰ σὲ φάω ποτέ! Χό, χό, χόσοο!

Ὁ Κακαράκ σταματᾷ ἀμέσως τὸ χορὸ. Τὸν ρωτᾷ ἀνήσυχος:

— Γιατί; Μήπως αὐτοὺς πού κρατᾷ στὰ χέρια σου πρόκειται νά τοὺς φᾶς;

— Καὶ βέβαια θὰ τοὺς φάω! Τὸ βράδυ θὰ τοὺς φάω!

Ὁ Σουβλερομύτης τὸν κυττάζει μετὰ συμπόνια:

— Τότε κᾶγκες, ἀδελφέ μου μπάρμπα!

— Κᾶγκα; Χό, χό, χόσοο! Γιατί κᾶγκα;

— Γιατί εἶναι φαρμακεροί. Θά... φοβήσῃς ἀμέσως! Κι' ἂν δὲν πιστεύῃς δοκίμασέ τους.

Ὁ τρελλὸς Δράκος — εὐκολόπιστος καθὼς εἶναι — σκύβει τὴν τεράστια κεφάλαι του. Μετὰ τὴ γλῶσσα του γλείφει τὰ πασπαλισμένα μετὰ κινίνο θύματά του. Καὶ φυσικά βρίσκει τὴ γεύσι τοὺς ἀφάνταστα πικρὴ. Φτύνει καὶ ξαναφτύνει μετὰ ἀπῆλ.

Ὁ Κακαράκ φοβάται μὴν κάνει ἑμετό:

— Ἐ, μπάρμπα!, τοῦ λέει. Κύττα μὴν ἀμολήσῃς καμιά «ρουκέττα» καὶ μᾶς πάρει ὁ... χεῖμαρρος.

Καὶ γιὰ νά σιγουρευτῇ ἀκόμα περισσότερο πῶς ὁ γιγάντιος Δράκος δὲν θὰ φάει τοὺς πέντε ἀνθρώπους, τὸν πληροφορεῖ:

— Ὅλους αὐτοὺς πού κρατᾷ στὰ χέρια τοὺς ἔχει στείλει κάποιος ἐχθρὸς σου. Γιὰ νά ξεγελαστῇς νά τοὺς φᾶς καὶ νά φοβήσῃς!

Ὁ τρελλὸς μαύρος γίγαντας θυμώνει:

— Καὶ τώρα: τί θὰ φάω ἐγὼ; Νηστικός θὰ κοιμηθῶ;

Ταυτόχρονα ἀπλώνει τὸ χέρι πρὸς τὸ μέρος του:

— Κι' ἐσὺ πικρὸς εἶσαι; Γιὰ ἔλα νά σὲ δοκιμᾶσω.

Ὁ Σουβλερομύτης ὑποχωρεῖ μέχρις ἐκεῖ πού νά μὴ τὸν φθάσει:

— Τοῦ λόγου μου δὲν εἶμαι πικρὸς, τοῦ λέει. Μὰ μετὰ τῖς ζέστες, τώρα τελευταία, ἔχω... ζυνίσει. Μὴ μετὰ «περιδρομιάζεις» τὸ λοιπόν, καθότι δὲν θὰ προφταίνῃς νά... πηγαίνω ἐρχομαι, μετὰ συγχωρήσεως!

Καὶ ἀμέσως τὸν καθησυχάζει:

— Ἀλλὰ μὴ φοβοῦ, μπάρμπα Δράκο: Σοῦ-χω φέρει κάτι λιχουδιὲς ἐγὼ, πού θὰ τῖς τρῶς καὶ θὰ γλείφῃς τίς... φτέρνες σου!

— Ποῦντες; κάνει μετὰ βουλιμία ὁ γιγάντιος ἀράπης.

— Κράτα τὴν ὁρεξί σου καὶ θὰ στίς φέρω.

Ἀμέσως ξαναγυρίζει στὰ πρῶτα χωματένια σκαλοπάτια πού εἶχε κρύψει τὸ σάκκο του. Παίρνει ἕνα μεγάλο μάτσο ἀπὸ κυλινδρικοὺς δυναμίτες. Τοὺς δένει μ' ἕνα μακρὸ φυτίλι. Ἦτοτε, ξεκουμπώνει μετὰ

τρόπο τὸ παντελονάκι του: Τοὺς καταβρέχει μ' ἓναν πρόχειρο τρόπο. Κι' ἀμέσως τοὺς πασπαλίζει με μπόλικη ζάχαρι.

Τέλος, κάνοντας τὴν καρδιά του σίδερο, πλησιάζει τὸ Δράκο:

— Ὅριστε!, τοῦ κάνει. Φάε μπάριμπα νὰ μοῦ σκωρῶς πεθαμένα καὶ ζωντανά!

Ὁ Δράκος κυττάζει καχύποπτα τοὺς μακρουλοὺς δυναμίτες:

— Τί εἶν' αὐτά; ρωτάει.

— Οἱ λικουδιές ποῦ σοῦλεγα. Τολουῦμπες!

Κι' ἀρχίζει νὰ διαλαλῇ σὰν ὑπαίθριος πανηγυριώτικος ζαχαροπλάστης:

— Πάρτε τολουῦμπεεεεεες! Ἐδῶ οἱ γλυκές τολουῦμπες, παιδιά! Ὅλο ζάχαρι σιρόπι!

Καὶ προσθέτει τραγουδιστά:

«Μιά δραχμὴ ὁ κόμματος,

ἡ τροφὴ τοῦ σώματος!

— Πάρτε, πάρτε κι' ἀπὸ μένα:

τὰ γλυκὰ καὶ μελωμένα!

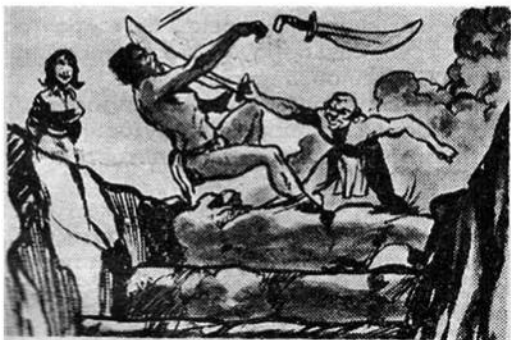
Μιά δραχμὴ ἡ κομματάρα,

νὰ μπουκῶνῃ ἡ... στοματάρα!».

Γελώντας ὁ τρελλὸς Δράκος ἀρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ «Παλνάτσου» τὸ μάτσο μὲ τοὺς ζαχαρωμένους δυναμίτες. Τοὺς δοκιμάζει πρῶτα μὲ τὴ γλῶσσα του. Καὶ νιώθοντας γλυκά, τοὺς καταβροχθίζει λαίμαργα. Μαζί μ' αὐτοὺς παρασύρεται σὲ τεράστιο στομάχι του κι' ἓνα μέρος τοῦ φυτίλι-οῦ. Τὸ ἄλλο, τὸ μακρύτερο κομμάτι, κρέμεται ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ Κακαράκ τραβάει γρήγορα τὸ τσακμάκι του. Κάνει πῶς σκύβει νὰ σηκώσῃ τὸ φυτίλι. Καὶ βάζει μὲ τρόπο φωτιά στὴν ἀκρὴ του...

Ἐκεῖνο ἀρχίζει νὰ καίγεται ἐσωτερικά. Χωρὶς νὰ φαίνεται ἡ φωτιά του. Ἐνῶ ὁ Δράκος — νιώθοντάς το γλυκὸ κι' αὐτὸ — τὸ καταβροχθίζει, σιγά — σιγά, ρουφώντας το σάν... μακαρόνι!

Οἱ δύο μαύροι φρουροὶ τῆς καταπακτῆς τοῦ «Τρελλοῦ Δράκου» μονομαχοῦν μὲ λύσσα καὶ μαρνα. Ἡ πρωταγωνίστρια «Ἀρελ» παρακολουθεῖ ἰκανοποιημένη...

— Μμμμ! κάνει ἰκανοποιημένος. Τέτοια θέλω νὰ τρώω!

Καὶ πετώντας κάτω, μὲ περιφρόνησι, τοὺς τρεῖς ἄνδρες καὶ τίς δύο γυναῖκες, μουρμουρίζει:

— Αὐτοὶ δὲν μ' ἀρέσουνε. Εἶναι πικροί!..

Ἐλεύθεροι τώρα οἱ πέντε σύντροφοι, τὸ βάζουν στὰ πόδια. Ἀρχίζουν ν' ἀνεβαίνουν τ' ἀτέλειωτα χωματένια σκαλοπάτια τῆς καταπακτῆς.

Τελευταῖος ὁ Κακαράκ λέει στὸν τρελλὸ μαῦρο Δράκο:

— Περίμενε, Μπάριμπα. Πάω νὰ σοῦ φέρω κι' ἄλλες λικουδιές.

Καὶ προσθέτει φεύγοντας κι' αὐτός:

— Πάντως: ἂν δὲν σὲ προλάβω... ζωὴ σ' ἐλόγου μας!

Ἀπαγωγή μὲ τὸ ἐλικόπτερο!

ΠΡΩΤΟΙ θγαίνουν πάνω στὴν ἐπιφάνεια: τῆς Ζούγκλας οἱ δύο, ἄλλοτε σιαμαῖοι, ἀδελφοί: Ὁ Χουαίτ καὶ ὁ Μπλάκ. Ἀμέσως καὶ χωρὶς νὰ περιμένουν τοὺς ἄλλους, τὸ ξαναβάζουν στὰ πόδια. Τρέχουν πιασμένοι ἀπὸ τὰ χέρια: σάν ἀγαπημένα ἀδελφάκια. Σὲ λίγο ἔχουν

χαθῇ πιά πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ κι' ἄγρια βλάστησι τῆς περιοχῆς.

Ἀμέσως πίσω τους θγαίνουν ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα. Μαζί τους καὶ ἡ «Ἀρελ»: ὁμορφὴ, ἀλλὰ παραγκωνισμένη ἀπὸ τὸν Σκηνοθέτη πρωταγωνίστρια τῆς ταινίας.

Τελευταῖος θγάζει, ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα, τὸ φαλακρὸ κεφάλι τοῦ ὁ Κακαράκ. Βλέπει τὴ Χοντρή ποῦ τὸν περιμένει:

— Βάρδα φουρνέλο!, τῆς φωνάζει.

Καὶ πηδώντας ἔξω, προσθέτει:

— Πάρε ὁρόμο, ἀδερούλα μου, καθότι κάγκες! Θὰ τιναχτῆς στὸν ἀέρα σάν φελὸς ἀπὸ σαμπάνια!

— Κι' εἰς γιατί δὲν φεύγεις; τὸν ρωτᾷ ἐκεῖνη καταλήγοντας σὲ ἀπαραίτητο ρεφραῖν τῆς: Μπαρδόν γιὰ τὴν... ἐρώτησις!

— Τοῦ λόγου μου μὴν κυττᾷς, τῆς ἀποκρίνεται. Ἐγὼ εἶμαι ὁ φουρνελατζῆς. Θὰ μείνω ἐδῶ θράχος σὲ καθῆκον μου. Ποῦ ξέρεις; Μπορεῖ νὰ μὴν πάρῃ φωτιά τὸ φυτίλι....

Ἡ Τσίχλ ἀπομακρύνεται μονολογώντας:

— Γιὰ νὰ ἐνδιαφέρεται τόσο γιὰ τὴ ζωὴ μου, σημαίνει πῶς μέ... ἠγαπεῖ κι' αὐτός, ὁ φουκαράς!

Στὸ μεταξὺ ἡ σατανικὴ «Ἀρελ» ἔχει παρσύρει μακριὰ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς κα-

ταπακτής τον Ταρζάν και τη Ζάμπα. Τους λέει μ' ενδιαφέρον:

— Πρίν λίγο κατέβηκα για να σās σώσω από το Δράκο. Όμως δεν πρόφτασα: Με άρπαξε άμέσως κι' έμένα. Τώρα πρέπει να σās σώσω από τον κακοῦργο Σκηνοθέτη και τους μαύρους του. Κινδυνεύει η ζωή σας αν δεν εξαφανιστήτε άμέσως... Ξέρω τα σχέδιά του. Μά μή με ρωτήσετε να σās τὰ πῶ...

Και συνεχίζοντας, τους προτείνει:

— Έχω ἐδῶ κοντά τὸ ἐλικόπτερό μου. Έλατε να μπήτε μέσα. Σε λίγα λεπτά της ώρας θὰ βρισκόμαστε στὴ σπηλιά σας...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας και ἡ πανέμορφη Ἑλληνίδα πιτεῦουν στὶς καλές προθέσεις της. Καὶ προχωρώντας φθάνουν στὸ σημείο πού βρίσκεται τὸ ἀεροσκάφος. Ἡ Ἄρελ τοὺς ἀνοίγει τὴν πόρτα. Μπαίνουν διστακτικά μέσα. Τακτοποιοῦνται στὶς δύο θέσεις τῶν ἐπιβατῶν.

Ἡ πρωταγωνίστρια κάθεται διασπικὴ στὸ βολάν. Βάζει ἀμέσως σὲ κίνηση τὴ μηχανή.

Ὁ μεγάλος ἑλικας τῆς ράχης τοῦ ἐλικόπτερου και ὁ μικρὸς τῆς οὐρᾶς του ἀρχίζουν νὰ περιστρέφονται. Ὁ θόρυβος πού κάνουν εἶναι ἐκκωφαντικός.

Τοῖχλ. Εἶχε πάρει τὸ μάτι τῆς τὸν Ταρζάν και τὴ Ζάμπα πού μπήκαν στὸ σκάφος.

Τὴν ἴδια στιγμή πλησιάζει τρέχοντας ἡ Καὶ θυμήθηκε τὴ φράση πού ἀκουσε κάποτε νὰ λέει ἡ Ἄρελ στὸν παρτινέρο της: «Μέσα στὸ ἐλικόπτερό μου θὰ βροῦνε τὸ θάνατο».

Εἶτοι, τὸ βάζει στὰ πόδια νὰ τοὺς προφθάσει, φωνάζοντας.

— Μήνην!... Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶναι κακούργα! Μόλις πᾶτε ψηλά θὰ σās σκοτώσει μετὰ τὸ πιστόλι της. Ὑστερα θὰ σās πετάξει κάτω γιὰ νὰ χορτάσουνε τὰ ὄρνια! Κατεβήτε ἀμέσως!

Όμως ὁ θόρυβος πού κάνουν οἱ ἑλικες και ἡ ἀπόστασι πού βρίσκεται, ἐμποδίζουν τὴ φωνή της νὰ φθάσει στ' αὐτιά τῶν δύο ἀνύποπτων συντρόφων.

Και ἡ χοντρή μόλις προφθαίνει, καθὼς τὸ ἐλικόπτερο ἀνυψώνεται, νὰ πιασθῇ και νὰ κρεμαστῇ ἀπὸ τὴν οὐρά του.

Μὰ πρίν περάσουν λίγα δευτερόλεπτα, κι' ἐνῶ τὸ σκάφος περνάει κάτω ἀπὸ τὰ ψηλά κλαδιά κάποιου θεόρατου δέντρου, τρία χαριτωμένα πιθηκάκια πέφτουν πηδώντας πάνω σ' αὐτό. Εἶναι τὰ γνωστά μας «τενυμπούκια» τῆς Ζούγκλας: ὁ Τέν, ἡ Τύ και ἡ Μπό!

Τὰ τετραπέρατα αὐτὰ «πειραχτήρια», βλέποντας τὴν Τοῖχλ κρεμασμένη ἀπὸ τὴν οὐρά τοῦ παραξένου σιδερένιου πουλιοῦ νὰ κινδυνεύει νὰ πέσει στὸ κενό, πῆδωσαν κι' αὐτὰ στὸ ἐλικόπτερο. Γιὰ νὰ τὴ βοη-

θήσουν νά... γκρεμοτσακιστῇ κάτω μιὰ ὥρ' ἀρχήτερα!

Όμως δὲν τὰ καταφέρνουν. Ἡ Χοντρή ἔχει κολλήσει σὺν στρεῖδι στὴν οὐρά τοῦ ἀεροσκάφους πού συνεχῶς ἀνυψώνεται. Κι' ἀπὸ ἐκεῖ ξαναφωνάζει τώρα στὸν Ταρζάν και τὴ Ζάμπα:

— Καλὲ δὲν ἀκούτεε! Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶναι κακούργα. Μόλις πᾶτε ψηλά θὰ σās σκοτώσει μετὰ τὸ πιστόλι της. Ὑστερα θὰ σās πετάξει κάτω νὰ χορτάσουνε τὰ ὄρνια! Καλὲ τὴν ἀκουσα μετὰ τ' αὐτιά μου πού τὸ λεγεεε!

Τὸ σκάφος ἀκολουθεῖ τώρα εὐθεῖα πορεία.

Οἱ δύο σύντροφοι ἀκούνε αὐτὴ τὴ φορά τὰ λόγια τῆς Τοῖχλ. Κι' ἐπειδὴ ξέρουν πῶς δὲν λέει ποτὲ ψέματα, ἀνυσκοῦν. Τὰ λόγια ὅμως τῆς Χοντρῆς τ' ἀκούει και ἡ Ἄρελ: ἡ ὁμορφη σατανικὴ γυναίκα πού πιλοτάρει τὸ ἐλικόπτερο. Κι' ἀμέσως, γυρίζει τὸ πηδάλιο τῆς οὐρᾶς του γιὰ νὰ τὸ ἀνυψώσει τώρα ἀπὸτομα. Νὰ κάνει τὴν Τοῖχλ νὰ τιναχτῇ πάνω ἀπ' αὐτό.

Μὰ τότε κάτι ἀναπάντεχο συμβαίνει:

Τραγωδία ψηλά στὸν ἀέρα!

ΤΟ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ

οὔτε ἀνυψώνεται, οὔτε προχωρεῖ πιά σὲ εὐθεῖα γραμμὴ, ὅπως πρίν λίγο.

Ἡ Πρωταγωνίστρια, πού βρίσκεται στὸ τιμόνι, κάνει ὅλους τοὺς κατάλληλους χειρισμούς γιὰ νὰ μπορέσει τὸ ἀεροσκάφος της νὰ πᾶι ψηλά. Ὑστερα: γιὰ

νὰ τὸ κατευθύνει μπροστὰ σ' εὐθεῖα γραμμὴ. Όμως, οὔτε τὸ πρῶτο οὔτε τὸ δεύτερο καταφέρνει. Τὸ ἐλικόπτερο ἀκολουθεῖ τώρα μιὰ καμπύλη πορεία, διαγράφοντας ἓνα στενὸ κύκλο πάνω ἀπὸ τὴν καταπακτὴ τοῦ τρελλοῦ Δράκου.

Ἡ Ἄρελ παραξενεύεται ἀφάνταστα γι' αὐτό. Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ παρὰ τὸ πῶς τὸ πηδάλιο τοῦ ἀεροσκάφους της ἔχει πάθει βλάβη.

Όμως ὄχι: Τὸ πηδάλιο δὲν ἔχει πάθει βλάβη σὺν αὐτὴ πού ἐκείνη φαντάζεται. Τὸ πῶς κινεῖται συνεχῶς σὲ κυκλικὴ πορεία και δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀπομακρύνει ἀπ' ἐκεῖ, ὀφείλεται σὲ κάτι πολὺ ἀπλό:

Ἡ Τοῖχλ, πού στὸ μεταξύ ἔχει καθαλλικέψει τὸ σκάφος ἄκρη - ἄκρη στὴν οὐρά του, ἀκουμπάει τὰ ὀπίσθιά της στὸ πηδάλιο. Καὶ ἐντελῶς τυχαῖα τὸ ἔχει σταθεροποιήσει σὲ τέτοια θέσι πού τὸ ἐλικόπτερο

υποχρεώνεται να διαγράφη τὸν στενὸ κύκλο πὺ ἀναφέραμε.

Ὁ Κακαράκ βλέπει τὸ ἀεροσκάφος πὺ τριγυρίζει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Μὰ δὲν δίνει σημασία. Ὁ νοῦς του εἶναι ἄλλου: ἔχει ἀρχίσει νὰ παραξενεύεται πὺ ἀργοῦν νὰ πάρουν φωτιά οἱ δυναμίτες μέσα στὴν κοιλιά τοῦ γιγάντιου δράκου.

— Διάβολε!, μωμμουρίζει συλλογισμένος. Θέλεις νὰ τοὺς... κῶνεψε ὁ «Μπαρμπας»;!

Καὶ χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τὸν κίνδυνον, μπαίνει στὸ ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς. Ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ χωματένια σκαλοπάτια της.

Λίγες στιγμὲς πρίν, πάνω στὸ ἐλικόπτερο, συμβαίνουν τὰ ἑξῆς:

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα πὺ ἀκουσαν, ὅπως εἶπαμε, τίς φωνὲς καὶ τὰ λόγια τῆς Τσιχλ, κατάλαβαν τὴν παγίδα πὺ ἡ κακὴ γυναῖκα τοὺς εἶχε ρίξει. Καὶ ὁ μόνος τρόπος σωτηρίας πὺ βρίσκουν εἶναι νὰ πηδῇσιν ἀπὸ τὸ ἐλικόπτερο. Νὰ πέσουν καὶ νὰ πιαστοῦν στὰ κλαδιὰ τῶν γιγάντιων δέντρων πὺ βρίσκονται κάτω τους.

Ἔτσι, πετιοῦνται ὀρθοί. Ἀνοίγουν τὴν πόρτα τοῦ ἀεροσκάφους. Κι' ὕστερα ἀπὸ ἓνα μικρὸ διαταγμὸ, κάνουν τὴν ἀφάνταστα ἐπικίνδυνη βουτιά τους. Ἀφήνονται στὸ κενό. Πέφτουν στὸ βάραθρο πὺ τοὺς χωρίζει ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ἐνῶ τὸ ἐλικόπτερο ἐξακολουθεῖ νὰ διαγράφῃ τοὺς ἀτέλειωτους κύκλους του.

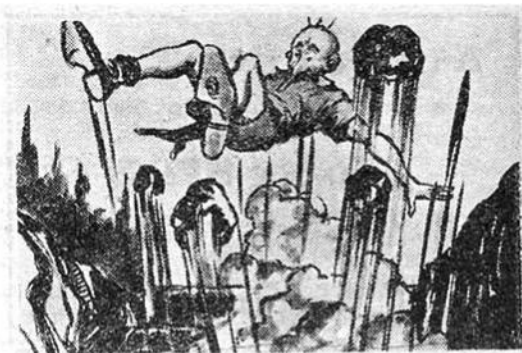
Ἡ Τσιχλ βλέπει τὸν Ταρζάν καὶ τὴν Ζάμπα πὺ πέφτουν. Μὰ φοβάται νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Τοὺς ρωτᾷ μόνο μὲ τὴ λεπτὴ διαπεραστικὴ φωνούλα της:

— Καλὲ γιὰ ἐρωτικούς λόγους... αὐτοκτονᾶτε; Ἡ γιὰ... χάριν γούστου;!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ κακὴ πρωταγωνίστρια, πὺ τοὺς βλέπει κι' αὐτὴ νὰ πέφτουν, φέρνει τὸ δεξὶ χέρι στὴ θήκη τοῦ πιστολιοῦ της. Γιὰ νὰ πυροβολήσῃ τοὺς δυὸ συντρόφους στὸν ἀέρα... Μὰ ἡ θήκη εἶναι ἄδεια. Σίγουρα, τὸ πιστόλι θὰ τῆς ξέφυγε κάτω στὴν καταπακτὴ. Ὅταν ὁ τρελλὸς Δράκος τὴν κρατοῦσε, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους, στὶς παλάμες του.

Ταυτόχρονα, καὶ καθὼς πέφτουν, ἄλλος κίνδυνος παρουσιάζεται. Εἶναι ἓνα μεγάλο μαῦρο ὄρνιον πὺ ἀκολουθοῦσε τὸ τεράστιο «Σιδερένιο Πουλί». Χωρὶς καὶ νὰ τολμᾷ ὅμως νὰ τὸ πλησιάσῃ. Μὰ τώρα πὺ βλέπει νὰ πέφτουν ἔξω ἀπὸ αὐτὸ ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα, τοὺς ἐπιτίθεται. Κάνει ν' ἀρπάξῃ στὰ νύχια του τὴ Ζάμπα, σὺν πρὸ μικρὸσωμ πὺ εἶναι.

Ὅμως ὁ Ταρζάν ἐνεργεῖ μὲ ταχύτητα κεραυνοῦ γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὴν κρυφωμένην του κοπέλλα. Κοντὰ της καθὼς βρίσκεται, τραβάει τὸ μαχαίρι του. Καὶ

Ἀμέσως μετὰ τὸν τρομακτικὸ κρότο τῆς ἐκρήξεως στὴν κοιλιά τοῦ γιγάντιου μαύρου Δράκου, ὁ Κακαράκ, πὺ μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ κατεβαίνει τὰ χωματένια σκαλοπάτια τῆς καταπακτῆς, τινάζεται στὸν ἀέρα!

μ' ἓνα μονάχα καλοζυγισμένο κτύπημα στὸ λαιμὸ τοῦ ὄρνιου, κόβει, πέρα γιὰ πέρα, τὸ κεφάλι του.

Ὅμως τώρα οἱ δυὸ σύντροφοι, ρίχνοντας μιὰ προσεκτικὴ ματιά πρὸς τὰ κάτω, διαπιστώνουν κατάπληκτοι πὺ δὲν πρόκειται νὰ πέσουν ἐκεῖ πὺ λογαριάζουν. Κι' αὐτό: γιὰτὶ ὅταν βούτηξαν ἀπὸ τὸ ἐλικόπτερο δὲν ὑπελόγησαν τὸν κυριώτερο συνελεσθῆ: Τὴν κεκμημένη δολιχὴ ταχύτητα πὺ εἶχαν πάρει τὰ σώματά τους ἀπὸ τὴν κίνησι τοῦ ἀεροσκάφους.

Ἔτσι, βλέπουν μὲ τρόμο καὶ φρίκη πὺς ἡ πτώσι τους δὲν κατευθύνεται πρὸς τὰ πυκνὰ κλαδιὰ τῶν αἰωνόβιων δέντρων. Ὅπου λογάριζαν νὰ πιαστοῦν καὶ νὰ συγκρατηθοῦν. Μὰ γκρεμίζονται ἴσια πρὸς τὸ σημεῖο πὺ βρίσκεται τὸ ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς τοῦ τρελλοῦ Δράκου.

Εἶναι ἀκριβῶς ἡ στιγμὴ πὺ ὁ ἀνυπόμονος Κακαράκ εἶχε — ὅπως εἶδαμε — ἀρχίσει νὰ κατεβαίνει τὰ χωματένια σκαλοπάτια της.

Ὅμως ἄλλοιμονο: Ἐμφανικὰ κατὰ ἀφάνταστα τραγικὸ συμβαίνει:

Δυὸ ἀπίστευτα θαύματα!

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ἐκρήξις, μὲ συνταρακτικὸ κρότο, γίνεται στὴν κοιλιά τοῦ γιγάντιου μαύρου Δράκου. Κάτω, στὸ βάθος τῆς φεβρῆς καταπακτῆς του!

— Μπούουουουουμ!...

Τὸ τρελλὸ ἀνθρωπόμορφο τέρας γίνεται, μὲ μιάς, ἀμέτρητα κομμάτια. Πὺ σκορπίζονται βάροντας κόκκινα τὰ τοιχώματα τῆς ἀπέραντης ὑπόγειας σπηλιάς του.

Ὅμως οἱ δυναμίτες πὺ πῆραν φωτιά δὲν

πτερο, ή πώσι τους δέν είχε προφθάσει ν' αποκτήσει μεγάλη όρμη και ταχύτητα. "Ετοι κατορθώνουν εύκολα ν' άρπαχτούν από τα κλαδιά. Νά συγκρατηθούν σέ δυό γειτονικά δέντρα.

Τρελλοί από ένθουσιασμό για τή σωτηρία τους, ό Ταρζάν και ή Ζάμπα άρχίζουν νά τούς χειροκροτούν...

Ταυτόχρονα και μερικοί μακρυνοί κεραυνοί άντηχούν πίσω από τά βареιά μαύρα σύννεφα τής μπόρας πού έρχεται.

Ό Κακαράκ φωνάζει γελώντας στην Τσιχλ:

— Άκούς, Χοντρέλλα: Κι' ό Θεός Μπεννορβάν θαράει... παλαμάκια για τό κατόρθωμά μας! Χί, χί, χίιι!...

Και πηδώντας σβέλτος από κλαδί σέ κλαδί φθάνει κάτω. Λίγες στιγμές μετά βρίσκει: ται στό έδαφος και ή Τσιχλ.

Η Ζάμπα τήν άγκαλιάζει μ' ένθουσιασμό. Τή φιλάει στά μάγουλα. Τό ίδιο πάει νά κάνει άμέσως και στόν Κακαράκ. Έκείνος όμως ύποχωρεί άνήσυχος:

— Όχι, τής λέει. Έμένα μη με φιλάς γιατί με... πιάνει θάλασσα!

"Όμως με τ' άστεία κοντέψαμε νά ξεχάσουμε τό έλικόπτερο...

Και νά: Άπό τή στιγμή πού ή Χοντρή πήδησε από τήν ούρα του, παύοντας νά πιέζει με τά πληθωρικά όπισθιά της τό πιθάλιο, τó κακό διωρθώθηκε: Τό τιμόνι πού κρατούσε ή "Άρελ, άρχισε νά έλέγχει πάλι τήν κατεύθυνσι του άεροσκάφους. Και γρήγορα ή σατανική γυναίκα κατάφερε νά τού δώση ίσια κατεύθυνσι. Βιαζόταν νά απομακρυνθί, όσο μπορούσε πιο γρήγορα, από εκεί. Τώρα πού απέτυχε ή δολοφονική παγίδα της έπρεπε νά συναντήσει τόν Ρόμπερ, τόν σκηνοθέτη. Νά ζητήσει προστασία άπ' αυτόν.

Η Έλληνίδα βλέπει ξαφνικά τό έλικόπτερο ν' απομακρύνεται. Και έλεύθερη τώρα — άφου ή Τσιχλ και ό Κακαράκ δέν βρίσκονται πιά πάνω σ' αυτό — κάνει για δεύτερη φορά νά πυροβολήση. Όμως ό Ταρζάν έπεμβαίνει πάλι. Πρίν προφθάση νά τραθήξη τή σκανδάλη, τής αρπάζει βίαια τήν καρμπίνα από τά χέρια:

— Όχι, Ζάμπα!, τής λέει νευριασμένος. Θα ήταν άνανδρο νά σκοτώσουμε μία γυναίκα. Και πιο πολύ τώρα πού δέν είναι σέ θέση νά άμυνθί.

Στό μεταξύ οι πρώτες χοντρές ψιχάλες τής τροπικής νεροποντής έχουν άρχίσει νά πέφτουν. Νά έξαμιζώνται στό πυρωμένο χώμα τής Ζούγκλας.

Ταυτόχρονα κι' ένω ή μπόρα δυναμώνει με βροντές και κεραυνούς, οι τέσσερις σύντροφοι βλέπουν τό έλικόπτερο — πού έχει ξεμακρύνει άρκετά — νά χαμηλώνη άργά πρós κάποιο εύρύχωρο ξέφωτο.

— Πάμε!, τούς λέει ό Ταρζάν.

Κι' όλοι μαζί άρχίζουν νά τρέχουν πρós τά εκεί.

Η Τσιχλ πού μένεα πνέει για τήν κακιά Πρωταγωνίστρια, λέει στόν Σουβλερομύτη κακαράκι, για νά μη καταλάβουν οι μάγοι:

— Άν ση-πε στά ρια-χέ μου ή νειά-φομο-ο θα τήν ρω-γδά νή-τα-ζων, Γκο-φιό-τζι-τζι μου!

Ό Κακαράκ έγκρίνει και έπαυζάνει:

— Και γώ-ε θα τήν σω-φή νά τήν ω-φά!

Μά ή απόστασι πού τούς χωρίζει από τó ξέφωτο πού προσγειώθηκε τó έλικόπτερο τής "Άρελ, ήταν άρκετά μεγάλη. Έτσι, πρίν οι τέσσερις σύντροφοι φθάσουν εκεί, βλέπουν τόν Ρόμπερ τόν σκηνοθέτη, νά επιβιβάζεται βιαστικός σ' αυτό. Για νά προστατευθί, ίσως, από τήν τρομακτική νεροποντή πού έχει πιά ξεσπάσει!

Και τó άεροσκάφος άνυψώνεται άμέσως. Προχωρεί σ'εξέδον κάθετα πρós τόν ούρανό. Σά νά θέλη νά βρεθί γρήγορα πάνω από τά μαύρα σύννεφα. Έκεί πού ό ούρανός είναι ξάστερος. Έκεί πού ούτε βροντάει, ούτε βρέχει...

Μά ό Μπέν Όρβάν, ό παντοδύναμος Θεός τής Ζούγκλας είναι και δίκαιος:

Ξαφνικά τρομακτικός κρότος άντηχεί στόν ούρανό. Ένας έκτυφλωτικός κεραυνός ξεκινάει από κάποιο χαμηλό θυμωμένο σύννεφο. Και κάνοντας μερικά, αφάνταστα γρήγορα ζικ - ζάκ, πέφτει και κτυπάει πάνω στό έλικόπτερο.

Τό μεγάλο "Σιδερένιο Πουλί" δέχεται τή θανατερή φωτιά μπροστά: εκεί πού βρίσκεται ή μηχανή του. Και ένω οι δύο έλικες σταματούν άμέσως, τó σκάφος γέροντας πρós τά έμπρός, πού είναι θαρύτερο, άρχίζει νά γκρεμίζεται. "Όπου βροντοκτυπιέται στό έδαφος με φοβερό κρότο. Γίνεται κομμάτια κι' αυτό και οι δυό κακούργοι επιβάτες του: Η "Άρελ και ό Ρόμπερ.

Η Ζάμπα άγκαλιάζει τήν Τσιχλ μ' ένθουσιασμό. Τή φιλάει στά μάγουλα. Τό ίδιο πάει νά κάνει άμέσως και στόν Κακαράκ. Έκείνος όμως...

Ὁ Κακαράκ μουρμουρίζει τώρα μέ πένθιμη συμπόνια γιά τοὺς δυὸ νεκρούς:

— Τοὺς φουκαράδες! Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ τὸ... ξαναπάθουνε!

Ἡ Χοντρή ἀνεβοκατεβάζει ἀκαριαία τὴν παχουλὴ χερσὺς της. Καὶ ὁ μαρτυρικὸς σβέρκος τοῦ Σουβλερομύτη ποὺ δέχεται τὴ βρόντερη στράκα, πετάει σπίθες.

— Νὰ μὴ λές θλακίεις, τὸν συμβουλεύει. Καὶ μπαρδὸν γιά τὴ... στράξ!

Οἱ μπόρες στὴ Ζούγκλα εἶναι ἀπτόμεες καὶ δυνατές. Ὅμως ποτὲ δὲν ἔχουν μεγάλῃ διάρκειά.

Ἔτσι, ὅταν σὲ λίγο ἡ νεροποντὴ σταματᾷ, ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα σκεπάζουν μὲ πολλὲς πέτρες καὶ κλαδιὰ τὰ κατασ-

κισμένα κορμιά τῶν δύο σκοτωμένων λευκῶν.

Τέλος, καὶ καθὼς ξεκινᾷ νὰ ἀφύγουν, ὁ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας λέει στὴν Ἑλληνίδα:

— Τώρα πρέπει νὰ ψάξουμε: Νὰ βροῦμε τοὺς δυὸ χωρισμένους σιαμαίους ἀδελφούς: τὸν Χουαίτ καὶ τὸ Μπλάκ. Ὅσο ὁ κακοῦργος αὐτὸς λευκὸς ζῇ, μεγάλες συμφορὲς μᾶς περιμένουνε.

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμὴ ἀνθρώπινα δῆματα, μαζί μὲ βαρεῖα πονεμένα δογγητά, φθάνουν στ' αὐτιά τους.

Ὁ Ταρζάν, ἡ Ζάμπα καὶ τὰ Παιδιά τρέχουν ἀνήσυχτοι πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ποὺ ἀκούγονται.

Καὶ νά:

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀποκλειστικότης:

Γενικαὶ Ἑκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ

Χαρὰς εὐαγγέλια γιὰ τὰ Παιδιά καὶ τοὺς Νέους:

Κ Υ Κ Λ Ο Φ Ο Ρ Ε Ι

τὸ 14ο τεῦχος τῆς θρυλικῆς πιά «ΖΟΥΓΚΛΑΣ» μὲ τὸν τίτλο:

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗ

Τὸ ἔχει γράψῃ κι' αὐτὸ ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

- ΘΑ ΣΑΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΗ μὲ τὴν πλοκὴ του!
- ΘΑ ΣΑΣ ΣΥΓΚΙΝΗΣΗ μὲ τὸ αἶσθημά του!
- ΘΑ ΣΑΣ ΣΥΝΑΡΠΑΞΗ μὲ τὴ δράσιν του!
- ΘΑ ΣΑΣ ΣΥΝΤΑΡΑΞΗ μὲ τὸ μυστήριό του!
- ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΘΗΛΩΣΗ μὲ τὴν ἀγωνία του!

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ:

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗ

Θὰ μείνῃ ἀξέχαστη σὲ ὅλη τὴ ζωὴ σας!

ΖΟΥΓΚΛΑ — ΤΑΡΖΑΝ

ΑΡΙΘ. 13 — ΔΡΑΧ. 2

ΓΡΑΦΕΙΑ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ: ΛΕΚΚΑ 22, ΑΘΗΝΑΙ (125). Ἐμβάσματα - ἐπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδης, Λέκκα 22. Ὑπεύθυνος συμφώνως τῷ νόμῳ: Στ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21, Ν. Σμύρνη.

ΤΑΞΙΔΙ στο Κέντρο της Γης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

είμαστε ακόμη στη θάλασσα και τρέχουμε με ασυγκράτητη ταχύτητα. Έχουμε πιά περάσει κάτω από την Αγγλία, κάτω από τη Μάγχη, κάτω από τη Γαλλία, ίσως μάλιστα και κάτω απ' όλη την Ευρώπη!...

Νέος κρότος ακούγεται. "Ω, είμαι δέβαιος: η θάλασσα χτυπά πάνω σε βράχους! Μά τότε!..."

(Εδώ τελειώνει το ναυτικό μου ημερολόγιο. Ξαναρχίζω τη διήγησή μου, όπως και πριν).

Δεν μπορώ να πω τι έγινε, όταν ή σχεδία μας σκούτηξε πάνω στους βράχους της ακτής. Ένωσα πώς καταγκρεμίστηκε μέσα στα κύματα και θα πνιγόνουν σίγουρα, το σώμα μου θα κομματιαζόταν επάνω στους μυτέρους βράχους, αν ξαφνικά το δυνατό χέρι του Χάνς δε μ' άρπαζε και δε μ' αναστρεφεί από την άβυσσο. Ο γενναίος Ισλανδός με μετέφερε μακριά από τα κύματα, πάνω στη ζεστή άμμουδιά και με ξάπλωσε δίπλα στο θείο μου. "Επειτα γύρισε στους βράχους, όπου ξεσπούσαν τα μανιασμένα κύματα, για να σώσει ό,τι μπορούσε από τη ναυαγημένη σχεδία. Δεν μπορούσα να γράψω λέξη. Ήμουν συντριμμένος από τη συγκίνηση κι' από την κόπωση. Πέρασε ολόκληρη ώρα για να συνέρθω.

Η βροχή εξακολουθούσε να πέφτει ραγδαία: μα από τη σφοδρότητά της ένοιωθα πως δρισκώσατε πια στο τέλος της καταιγίδας. Τραβήχτηκε κάτω από μερικούς μεγάλους βράχους, για να μπορέσουμε να γλυτώσουμε από την πλημμύρα. Ο Χάνς έτοιμασε το φαί, μα δεν μπόρεσα να φάω μήτε μπουκιά. Όλοι μας είμαστε τόσο κουρασμένοι, που ξαπλώθηκαν και δυθιστήκαμε σε λήθαργο.

Την άλλη μέρα ο καιρός ήταν λαμπρότατος. Ουράνος και γη είχαν ήσυχάσει ολότελα. Έξαφανίστηκε κάθε ίχνος της θύελλας. Με ζύπνησαν τα χαρούμενα λόγια του καθηγητή. Η χαρά του ήταν απερίγραπτη.

— "Ε, λοιπόν, παλληκάρι μου! φώναξε: Κοιμήθηκες καλά;

— Πολύ καλά! αποκρίθηκα: Μά είμαι ακόμα συντριμμένος από την κόπωση, μα γρήγορα θα μού περάσει!

— Ναι, δεν είναι τίποτα! φώναξε ο θείος μου.

— Μου φαίνεστε πολύ χαρούμενος σήμερα, θείο μου!

— Ενθουσιασμένος, παιδί μου, ενθουσιασμένος! Επ' τέλος φτάσαμε!

— Φτάσαμε στο σκοπό του ταξιδιού μας;

— Όχι! Στο τέλος της καταραμένης αυτής ατέλειωτης θάλασσας. Τώρα πια θα εξακολουθήσουμε το ταξίδι μας στη στεριά και θα δυθιστούμε κάθετα στα σπάχνα της γης.

— Θείο μου, επιτρέψτε μου να σας κάνω μιάν ερώτηση.

— Στο επιτρέπω, "Αεξλ, λέγε!

— Πώς θα γυρίσαμε;

— Αχούου! Πώς θα γυρίσαμε! Συλλογίσαι επιτέλους το γυρισμό, πριν ακόμα φτάσουμε;

— Όχι, θέλω μονάχα να ρωτήσω πώς θα καταφέρουμε να γυρίσουμε.

— Μα απλυστάτα, φίλε μου! "Όταν πια φτάσαμε στο κέντρο της γης, τότε ή θα βρούμε τον δρόμο, για ν' ανεβούμε στην επιφάνεια, ή θα παρουμε πάλι τον ίδιο δρόμο προς τα πίσω.

— Γιατί, λοιπόν, να στερεώσουμε πάλι τη σχεδία μας.

— Εξαιτίας τούτου!

— Μά έχουμε ακόμα αρκετές προμήθειες για να συνεχίσουμε.

— Και δέβαια! Ο Χάνς είναι προβλεπτικός άνθρωπος, έξυπνος και σίγουρα θα γλύτωσε τις περισσότερες προμήθειές μας. Πάμε να δούμε και μόνοι μας.

Αφήσαμε το καταφύγιο μας και προχωρήσαμε προς την ακρογιαλία. Φτάνοντας, είδαμε τον Χάνς να ταχτοποιεί με μεγάλη επιμέλεια όλα τα πράγματα πάνω στην άμμουδιά. Ο θείος μου του έσφιξε το χέρι με αίσθημα βαθιάς ευγνωμοσύνης. Ο άνθρωπος αυτός, ο άμαθης αυτός Ισλανδός, με την υπεράνθρωπη αφοσίωση, δούλεψε την ώρα που έμεινε κοιμόμασταν κι' έσωσε με κίνδυνο της ζωής του τις πολύτιμες αποσκευές μας. Βέβαια δεν μπόρεσε να τα σώσει όλα. Τα όπλα μας λ.χ. χάθηκαν. Μά επί τέλους μπορούσαμε να περάσουμε και δίχως όπλα. Όλη μας η προμήθεια το υπαρούτι, είχε εύτυχως σωθεί.

— "Ε, λοιπόν! φώναξε ο καθηγητής: Αφού δεν έχουμε πια όπλα, δε θα κυνηγούμε!

— Καλά, μά τα επιστημονικά όργανά μας; αποκρίθηκα.

— Νά, το μανόμετρο, το σπουδαιότερο απ' όλα! Αυτό αξίζει όσο όλα τ' άλλα. Με το μανόμετρο μπορώ να υπολογίσω το βάθος και να ξέρω πότε θα φτάσουμε στο κέντρο. Αν μας έλειπε αυτό, θα κινδυνεύαμε να ξεπεράσουμε το κέντρο της γης και να προβάλλουμε από τους αντίποδες.

Η ευθύμια του θείου μου ξεπερνούσε κάθε όριο.

— Μά η πυξίδα; ρώτησα.

— Νά την και η πυξίδα κει πάνω, στο βράχο, σάα και άκεραία. Νά και τα θερμόμετρα και το χρονομέτρο. "Α, ο οδηγός μας είναι πολύτιμος άνθρωπος! Τώρα ας δούμε και τα τρόφιμα!

Τα κιβώτια που είχαν τα τρόφιμα ήταν αρραδιασμένα στην άμμουδιά και δεν είχαν πάθει τίποτα απελευθύνως. Εκτός, λοιπόν, από τα επιστημονικά όργανά μας, είχαν σωθεί όλα μας τα τρόφιμα — παξιμάδια, αλατισμένα κρέατα, ξερά φάρια, ρακί. Είχαμε ακόμα για 4 μήνες τρόφιμα.

— Ναι! είπε ο καθηγητής: Τώρα θ' ανανεώσουμε την προμήθειά μας το νερό, μαζεύοντας τη βροχή μέσ' από τα κοιλώματα των βράχων. Δεν υπάρχει, λοιπόν, φόβος να πεθάνουμε της δίψας. Τώρα θα παραγγείλω στον Χάνς να διασωθή τη σχεδία όσο μπορεί, αν κι' ελπίζω πως δε θα μας χορησιμώση πιά.

— Πώς αυτό; φώναξα.

— Έχω μιάν ιδέα παλληκάρι μου! Θαρρώ πως δε θα δούμε από κει που μπήκαμε!

Κύτταξα τον καθηγητή με κάποια δυσπιστία. Μου φάνηκε πως του είχε στρίψει το λογικό. Αυτός όμως, ήσυχος μου είπε:

— "Ελα τώρα να φάμε!

Τόν άκλουθησα σ' ένα ψηλό άκρωτήριο, όπου ο καλός μας Χάνς είχε ετοιμάσει το πρόγευμα: παστό κρέας, μπισκότα και τσάι. Όμολογώ πως σπάνια στη ζωή μου έφαγα με τόση όρεξη.

"Όταν άποφάγαμε, ρώτησα το θείο μου Λίντεμπεκ σε ποιο σημείο υπολόγιζε πως δρισκώμασταν.

— Αυτό είναι εύκολο να το δούμε, κυττάζοντας την πυξίδα! μου άπάντησε.

Ο καθηγητής προχώρησε προς το βράχο, όπου ο Χάνς είχε αποθέσει τα επιστημονικά όργανα. Ήταν ευθυμικός, χαρούμενος, έτριβε τα χέρια του. Είχε ξαναβιώσει. Τόν άκολουθούσα κι' ήμουν περιεργός να μάθω.

"Όταν φτάσαμε εκεί, ο θείος μου πήρε το διαβήτη, τόν τοποθέτησε οριζόντια και κύτταξε τη μαγνητική δελόνα. Η δελόνα, αφού ταλαντεύτηκε, σταμάτησε σ' ένα σημείο σταθερό. Ο θείος μου κύτταξε, έτριβε τα μάτια του, κύτταξε πάλι. Τέλος στράφηκε προς το μέρος μου κατάπληκτος.

— Τί τρέχει; ρώτησα.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΗΝΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ
ΤΑΡΖΑΝ

